

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa



Esplai Bonaire

Lleure, educació i drets dels infants

SOCIETAT 2



Jordi Sellarès

Ressenya d'Un Tros de Cel, d'Iván Carrasco

CULTURA 15



Domènec Martínez

Petra Kelly, vigència i urgència de l'ecofeminisme

CULTURA 14

Llum verda a la gestió pública de l'aigua

→ El Ple aprova el nou model de gestió directa

POLÍTICA 6



Creix el nombre de treballadors pobres

→ Quan els salaris no garanteixen el mínim per viure

TREBALL 12



Els Caus de Mura, restaurant i alberg cooperatius

MÓN COOPERATIU 10



Referèndum 1-O: Estat independent en forma de República?

→ El Parlament aprova la Llei del Referèndum d'autodeterminació

→ Partits i entitats egarenques preparen la campanya per l'1-O

PÀGINA 7



■ Imatge de la Marxa de Torxes commemorant l'assalt de tropes borbòniques el 1713, el passat 5 de setembre

Entitats demanen més participació ciutadana

→ Es busca que entitats i ciutadans puguin presentar propostes al ple municipal

SOCIETAT 3



Nova botiga cooperativa on comprar producte ecològic

MÓN COOPERATIU 11



> Conversa amb Roger Sabán i Arnau Gusart, monitors de l'Esplai Bonaire

«Tots els infants aprenen i viuen que tenen drets»

Pep Valenzuela

El centre esplai Bonaire, pertanyent a Esplais Catalans (Esplac), compta ja quasi 30 anys d'activitat, treballant amb infants i joves del mateix barri del Bonaire, de Can Roca i alguns també del Poble Nou. En Roger Sabán, amb 19 anys d'experiència, i l'Arnau Gusart, 10 anys participant, han parlat amb Malarrassa sobre els objectius, motivacions i funcionament del mateix.

Un equip d'entre 8 i 10 monitores, d'entre 17 i 24 anys (la majoria ha participat abans com a infant), és responsable del funcionament; «això fa que sigui molt fàcil la identificació i cooperació entre nosaltres», explica en Roger. El nombre d'infants i joves sol girar entorn dels 30 i 40. L'esplai funciona els dissabtes, durant el curs, i com a casal d'estiu durant l'estiu.

Hi ha els grups d'edat dintre l'esplai, amb els monitors i programació d'activitats pròpies. «Programacions que fomentin l'autonomia de l'infant», emfasitza en Roger, «donant-los eines per a que ells mateixos puguin programar també». Els grups són: de 3 a 6 anys, de 7 a 11 i de 12 a 16.

L'equip es reuneix setmanalment un parell de vegades, una per valorar l'activitat i l'altra per programar les activitats i tractar altres temes de l'entitat, com els econòmics. És un funcionament «horitzontal», tot i tenir un president, en Roger actualment, «no hi ha ningú que mani els altres, treballen de forma assembleària», declara l'Arnau per la seva banda.

Participen, així mateix, de les reunions mensuals del sector geogràfic del Vallès, amb una agenda com la de l'esplai de base, avaluació de la feina feta i programació de futures activitats conjuntes, a més de funcionament i pressupostos compartits.

Cada esplai té un funcionament autònom, a partir d'uns principis generals compartits, i treballen conjuntament amb els altres del territori, en el marc d'Esplac, que és una entitat

sense ànim de lucre que funciona amb voluntariat. L'activitat es finança amb les quotes dels infants, subvencions i campanyes econòmiques que el propi esplai organitza.

L'esplai té un prestigi al barri, assegura en Roger, i les famílies porten les criatures perquè els hi agrada les activitats, i «perquè és una eina educativa molt interessant». El treball, afegeix, es basa en uns valors: educació, laïcitat, voluntariat, associacionisme, internacionalisme i amistat; que s'exposen a les famílies interessades.

L'equip convoca una festa d'inici oberta a tot el públic, algunes famílies ho saben via escola, però funciona molt el boca-orella; i els casals d'estiu, de l'escola Pere Viver, són un moment important, perquè que «ens coneixen, veuen com treballem i, després, s'enganchen a l'esplai dels dissabtes durant la resta de l'any». Les activitats principals són jocs, manualitats, tallers, dinàmiques de grup, excursions.

La formació de les monitores és una de les tasques més importants d'Esplac. A més de garantir el carnet de monitor de lleure i, després, de director, es fa formació en altres àmbits i noves eines per facilitar la comunicació amb els infants, diu l'Arnau. «Sense donen instruments per poder entendre contextos i situacions, així com eventuais problemàtiques».

El fet de ser treball voluntari, que seria un fet diferencial amb altres esplais, assegura en Roger, no implica cap dificultat, «jo no ho veig com a problemàtic», subratlla l'Arnau, «perquè si realment ho estàs fent és perquè t'agrada, dones el millor de tu».

A més, hi ha l'element d'identificació com a Esplac, que sempre dona més força i moral; la coordinació sectorial Vallès és un gran suport, i facilita molt les coses, també en l'àmbit econòmic, logístic, de formació, a més de conèixer la tasca en altres llocs, altres experiències.

El que més valora en Roger d'aquesta experiència, en conjunt, és veure com «els infants creixen i agafen el paper



■ Jornada d'excursió.

ESPLAI BONAIRE

que tenies tu a la seva edat». D'altra banda, emfasitza el fet que les activitats i el joc «no és només per a que s'ho passin bé, sinó que també és una exploració de camins que poden agafar, i això et fa sentir bé com a monitor i com adult». L'Arnau destaca que «no és un procés d'educació uniformitzador, però tampoc campí qui pugui. Proposem valors i models en una relació de diàleg i construcció conjunta». Diu que tracten amb diferents valors, però que és el propi infant qui ha de fer la seva visió pròpia. Tot sabent que «nosaltres som en un moment de la seva vida, que hi ha altres àmbits més importants en l'educació, com la família i l'escola», matisa en Roger.

A l'esplai es treballen qüestions com el racisme, el masclisme, la violència, els refugiats, la sexualitat, «posem diverses situacions i opinions i es pot debatre, perquè els infants puguin fer la seva reflexió». Molt concret, per

exemple, «tots els infants del nostre esplai sabem que tenen drets, això ho treballem molt». Cada any commemoren el Dia Universal dels Drets dels Infants, «és un dia que ja identifiquen com a seu».

Parlant de problemes o moments problemàtics, l'Arnau identifica el canvi de monitors, «perquè et pots quedar una mica penjat». En Roger matisa que «el relleu generacional s'ha de saber plantejar en el seu moment, perquè hi ha noves demandes, la manera de pensar canvia».

Tos dos coincideixen en què la burocràcia, prestacions de comptes, presentar projectes... és un altre problema que els treu temps i esforços que caldrien pel treball amb els infants.

La seu de l'esplai és una caseta del col·legi Pere Viver, amb pocs recursos i no adaptat per a persones amb discapacitat. Esperen resposta de l'Ajuntament per un local en condicions. Al temps mantenen relacions amb l'associació veïnal i altres entitats del barri, i entenen que és necessari fer xarxa.

Pel que fa a la relació amb altres moviments d'esplai, en Roger insisteix en el caràcter de voluntariat d'Esplac, el laïcisme i el progressisme, que els diferencien d'alguns que són confessionals, generalment catòlics, o que són negoci. En tot cas, reconeixen que amb el moviment d'escoltes i el Moviment d'Esplais del Vallès no hi massa diferències, «som com cosins germans», confessa en Roger.

106 Esplais Catalans actius al país

PV

Esplais Catalans (Esplac) es defineixen com una associació d'esplais laica i progressista que treballen des del voluntariat per a la «transformació social en base als drets dels infants, mitjançant l'educació popular».

Desenvolupen les propostes en base als valors: educació, laïcitat, voluntariat, associacionisme, internacionalisme i amistat. Volen que l'esplai esdevingui una «escola de ciutadania per a infants, joves, famílies, monitors i monitores», fent «promoció de la igualtat, la llibertat, la participació associativa, l'educació ambiental i els drets dels infants, així com el respecte i l'enfortiment de la cultura catalana».

En el curs 2016-17 hi ha 106 esplais a 67 poblacions del país, que agrupen 7.000 infants i 1.600 monitores.

El Sector Vallès es va fundar com a sector geogràfic l'any 1989. Engloba 17 esplais a 11 municipis de les comarques del Vallès Oriental i del Vallès Occidental. Actualment té la seu a Terrassa, a la Casa Baumann. Esplac Vallès és



■ Organitzant la jornada de piscina.

ESPLAI BONAIRE

un dels sectors més antics d'Esplac i la llarga trajectòria fa que sigui un dels sectors amb més volum de participants i activitats, més de 1.000 infants i joves i 300 monitores.

La vida dels esplais d'Esplac es concreta en els sectors geogràfics, que su-

men un total de 10 a Catalunya. Hi ha també comissions per projectes concrets, com internacional o gènere; a més de Grups de treball. L'associació té un espai global de decisió, que és l'Assemblea general, el plenari de l'associació, que es realitza una vegada a l'any.

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela
Miquel Gordillo
Jordi F. Fernández
Maria C.

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache
Pep Valenzuela
Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès,
Salvador Pérez, Miquel Mallafré,
Emili Díaz, Iván Carrasco,
Óscar Rocabert, Laura Mendiluce,
Júlia Velilla, Oriol Vicente,
Ana Belén Mesa, Cristina J.
Monfort, Jaume E. Vilaseca

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

10.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL:

DL B 2072-2015

IMPRIMEIX:

dbcoop
sccí

ADHERITS A:

amic mitjans d'informació i comunicació

xes
XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA

SOM COOP FEDERADA!

F C I C
CONSELL DE LA INFORMACIÓ DE CATALUNYA

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb aquest ROM no es pot millorar la participació ciutadana

Des de la FAVT es proposa que entitats ciutadanes puguin presentar propostes en el ple municipal, i no haver de recórrer als grups polítics per poder intervenir.

Ramon Clariana
President de la Favt

L'actual Reglament Municipal de Participació Ciutadana es va aprovar el juliol de 2016 i va entrar en vigor al setembre d'aquest any, després d'un procés de debat i aportacions per modificar l'antic reglament, amb una durada de dos anys i mig, una durada excessiva sens dubte. La FAVT vam ser una de les entitats que participarem més activament en tot aquest procés, presentant una sèrie de propostes en el seu inici, i al·legacions quan el Ple va aprovar inicialment el nou Reglament. Per desgràcia, bona part de les nostres propostes no van ser acceptades per l'Ajuntament, per la qual cosa considerem que el nou reglament no ha millorat la participació en la mesura que considerem necessària.

El Reglament de Participació no permet a entitats ni ciutadans poder presentar propostes de resolució

La Junta FAVT hem valorat la situació durant l'any transcorregut fins ara i hem pogut observar les deficiències que té la participació ciutadana en diferents àmbits. Si ens centrem en el Ple municipal, volem assenyalar dos fets

concrets:

1º.- La intervenció d'entitats i persones en el Ple es produeix cada mes, però no té la deguda transcendència pel que fa a la resolució dels temes que es plantegen, donat que en el reglament de participació no es contempla ni votació ni debat de cap mena. Ni tan sols pot parlar ni intervenir cap regidor dels partits de l'oposició, només l'alcalde o un regidor de la coalició de govern.

2º.- Moltes de les intervencions de la ciutadania en el Ple, especialment les que realitzen les entitats, es refereixen a temes d'evident interès general per a la ciutat, que precisen de debat i aprovació política i ja que, si només les presenten verbalment no existeix cap garantia que això passi, les entitats acorden amb algun dels partits polítics que formen el ple municipal, que les presentin com a proposta de resolució que és l'única manera de ser debatudes, valorades i votades. De nou, el Reglament no permet a entitats ni ciutadans poder presentar propostes de resolució.

Des de la FAVT considerem que el Reglament de Participació hauria de modificar-se per fer-ho possible. Però això no es pot fer perquè el ROM (Reglament Orgànic Municipal de l'Ajuntament de Terrassa), que té un rang superior al Reglament de Participació, no contempla aquesta possibilitat.

Per això, vam veure, amb satisfacció, l'obertura el 30 de juny d'aquest any

2017, per part de l'Ajuntament de Terrassa d'una consulta pública prèvia a l'elaboració del Projecte de Revisió i Modificació del Vigent ROM. El passat 28 de juliol, el mateix dia que acabava la consulta, hem participat en ella, tot enviant a l'Ajuntament dues sol·licituds de canvi del ROM, que diuen textualment:

1.- Sobre la Proposta de Resolució, Títol Tercer, Article 42, Apartat 5, el següent nou redactat:

" Proposta de resolució. És la proposta que es sotmet al Ple com un punt de l'ordre del dia, sobre un assumpte no dictaminat prèviament per la Comissió Informativa, a iniciativa de l'alcalde o alcaldessa, d'un Grup municipal, d'al menys tres membres de la Corporació o bé per part d'entitats ciutadanes mitjançant el mateix procediment utilitzat per la intervenció ciutadana".

2.- Sobre les intervencions d'entitats

ciutadanes en el Ple, Títol III. Article 56.6. Últim paràgraf:

" Finalitzades les intervencions, l'alcaldia, el regidor o la regidora respondrà a les qüestions plantejades i també podran fer-ho els portaveus dels grups polítics que ho estimin convenient".

Ara estem a l'espera que els grups polítics posin a debat aquestes sol·licituds, que les acceptin i les incorporin com a modificació del ROM.



■ Una representant de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública intervé en el ple municipal, el passat mes de novembre.

El barri de Les Carbonelles reclama millores urbanístiques, del transport i de la poda dels arbres

Dolors Lledó
Presidenta AVV Les Carbonelles

Passades les tan necessàries vacances, tornem a agafar el pols a l'activitat habitual del barri, als temes candents que vam deixar al juliol i que, d'aquí a finals d'any, hem de tractar en diverses reunions programades amb representants de l'ajuntament.

Fem memòria: el trànsit al carrer Mas de Canet i les velocitats a tot el barri; la construcció d'una placeta amb aparells biosaludables i jocs infantils; el transport urbà d'autobús (L-12), i també i no menys importants, temes com el trànsit de la C-243c i la dignificació d'aquesta carretera. Aquests dos últims, també consensuats amb Les Martines i Can Palet de Vista Alegre. Des del nostre punt de vista, és evident que les zones del sud del districte IV necessiten una actualització i modernització en els pròxims anys, així com nombroses millores, tant a Les Martines, com a Les Carbonelles, com a Can Palet de Vista Alegre, tenim problemes comuns que ens porten a anar juntes de la mà en la demanda d'aquestes millores.

Centrant-nos en el nostre barri de Les Carbonelles, recentment han finalitzat les obres d'instal·lacions de gas i fibra òptica, velles reivindicacions de fa temps i que per fi s'han aconseguit. Temes pendents a dia d'avui i d'especial preocupació per part de les veïnes i veïns són la línia d'autobús urbà L-12, amb horaris molt limitats i reduïts que no ajuden al normal desplaçament

amb la ciutat. També, la falta d'un espai públic per reunió i esbarjo tant de grans com de nens.

Les deixalleries i el reiterat problema anual de la poda, donades les concretes característiques de les propietats del barri. La inseguretat en els carrers degut a l'incivisme dels que hi circulen amb vehicle... Tots aquests són qüestions candents que no podem ni volem deixar aparcats. En aquest sen-

tit, pròximament ens asseurem amb els corresponents responsables municipals per continuar treballant colze a colze per trobar solucions a totes les demandes que el barri i les seves veïnes i veïns necessiten i plantegen. Aquesta és una labor de temps, entenem que l'important és donar passos en positiu per anar millorant el dia a dia, que és realment la feina que s'ens encomana a la junta, treballar pels i per als veïns.

No podem deixar de fer una reflexió que certament ens crea dubtes. Les Carbonelles està considerada zona residencial de pas de trànsit de vehicles però no peatonal. La realitat però és que a dia d'avui, l'actual situació urbanística del barri no s'ajusta del tot a aquesta consideració de zona residencial, ja que podem nombrar moltes de les deficiències que es van fer en el seu moment amb la seva urbanització, fa

més de 10 anys. Sense oblidar que, sent zona residencial, és un barri amb molts problemes d'accessibilitat.

Amb tot, continuem treballant en positiu i amb força pel nostre barri. Recordem que els dies 16 i 17 de setembre celebrem la nostra tradicional Festa Major. Volem convidar a la ciutadania a participar de les activitats i apropar-se a conèixer la nostra realitat. Us esperem, sereu tots benvinguts.

Periodisme cooperatiu per la transformació social

Directacoop
directa.cat

Vine a la Vall de Ribes!

Senderisme. Esquí. Trekking. BTT



Alberg de Bruguera Cal Nuri

Per a grups fins a 30 persones

234 € grup/nit. Ús exclusiu

Descomptes especials

+ info: 937364722

info@einacooperativa.coop

www.albergdebruguera.cat

l'eina
COOPERATIVA

Comença a fer tard, senyor Ballart!

Pepi Oller i Comellas

membre Secretariat Txl - ANC Terrassa

Hi ha moltes veus que acusen l'alcalde de la nostra ciutat, Jordi Ballart, de fer segons bufi el vent per tal de mantenir-se en el poder; veus que diuen que el que ell vol per damunt de tot és continuar sent alcalde.

És a les seves pròpies mans contradir aquesta acusació que no s'adiu gens amb algú que es pensa a sí mateix d'esquerres i progressista. És clar que per aconseguir-ho cal que practiqui certa coherència: no es poden repicar campanes i anar a la processó. Els jocs d'ambigüitats fan perdre credibilitat, oi senyor Ballart?

La credibilitat queda afectada si un dia dius per complaure els uns 'Jo no sóc ningú per prohibir el dret a vot'; però fluixet i amb la boca petita dius que faràs allò que digui el secretari (funcionari posat per l'estat i càrrec no electe) per tal de complaure els altres.

La credibilitat queda afectada si, per tal de governar, tant et fa governar amb els uns com amb els altres encara que això suposi destrossar una legislatura a la meitat, quan els plans de govern ja estan desenvolupats i a punt per ser aplicats.

No s'hi val a dir que a 'Terrassa no posarem pals a les rodes -sí que complirem la legalitat' sense dir a quina legalitat es refereix: la que

ha de fer possible el referèndum o la que té precisament per objectiu posar pals a les rodes?

No es pot estar a favor que la gent s'expressi en un referèndum votant SÍ o NO; i alhora mirar de desprestigiar-lo amb expressions com 'l'1-O es farà alguna cosa' 'Jo no penso anar a votar'... S'agrada quan diu això? No troba que fa costat als qui exigeixen totes les garanties al referèndum al mateix temps que treballen perquè no en tingui cap?

Vostè diu en una entrevista que creu que en les properes setmanes el President Puigdemont dimitirà,

Vostè ha -s'ha- de respondre algunes preguntes per tal que la gent se'l cregui:

Facilitarà els espais municipals per tal que els terrassencs, els del sí i els del no, puguem exercir el nostre dret a vot? o seguirà les patètiques ordres del seu partit que miren d'impedir-ho, tot i que tan sols ho podran dificultar? Es posarà al costat dels terrassencs demòcrates? o prioritzarà 'fer bondat' per tenir assegurat un lloc en el seu partit?

Té algun dubte que la majoria de terrassencs volen poder votar l'1-O? Surti al carrer i pregunt!

Té algun dubte que la majoria de terrassencs volen poder votar l'1-O? Surti al carrer i pregunt!

i que abans no s'acabi el mes de juliol es convocaran eleccions. És una intuïció? o un desig de cara al seu futur polític? Especuli, especuli! És clar que, per si es fes el referèndum i guanyés el sí, també diu: 'no estaria incòmode en un país independent si la majoria ho decideix' No fos cas que malgrat els pals a les rodes... Ja estem a primers de setembre i no s'han convocat eleccions: Fa tard! fa tard, Sr Ballart!

Pregunti! Potser s'adonà que tenim una ciutadania molt més madura i democràtica del que vostè es pensa.

Es posarà al costat de la democràcia o al costat dels poders de sempre?

Es pot ser progressista i d'esquerres i no denunciar la persecució de la dissidència política que s'està duent a terme amb els nostres propis diners i els silencis de les esquerres

de boca? Ignorarà la dita de Gandhi: 'pitjor que el mal de les persones dolentes són els silencis de les persones bones'?

Veu equidistància entre els qui, amb mitjans precaris i arriscant-se a anar a la presó, treballen perquè tots ens puguem expressar a les urnes, i els qui utilitzen tots els mitjans de l'estat, inclosos els nostres impostos, per impedir-ho?

Aplaudeix la Guàrdia Civil quan arbitràriament s'emporta a declarar als polítics, empresaris i institucions que han participat d'una manera o altra per garantir el referèndum?

Es creu el mantra del federalisme dins d'un estat que no entén ni el concepte d'estat plurinacional? -Perquè un estat es consideri plurinacional, les decisions del petit no poden ser vetades pel gran- s'enganya o enganya? Hem de supeditar el nostre futur a les decisions d'altres?

Hi ha moltes veus que acusen l'alcalde de la nostra ciutat, Jordi Ballart, de fer segons bufi el vent per tal de mantenir-se en el poder, veus que diuen que el que ell vol per damunt de tot és continuar sent alcalde. És a les seves pròpies mans contradir aquesta acusació que no s'adiu amb una persona que...

Però s'acaba el temps.

Xarlatants de fira

Miquel Mallafré

Segons el diccionari, un xarlatà és aquella persona que parla molt sense cap mena de substància. Un saltamarges, un individu que es dedica a la venda ambulat i anuncia de viva veu la seva mercaderia. Això últim és una feina, en canvi els que realment preocupen són els que parlen molt de tot sense tenir ni punyetera idea de res. Aquests gaudeixen del prestigi d'aconseguir atraure l'atenció de les persones amb un discurs absolutament buit.

Els mitjans de comunicació, en especial la TV, ens ensenya un model de comunicador que no hauríem d'imitar, però com que resulta que té la simpatia del públic, dels aplaudiments controlats, ens hem anat convencent que el xarlatà és un exemple a seguir. El xarlatà és aquell que acostuma a parlar més fort que els demés, quasi bé sempre sobre pas en els debats mitjançant els insults i les provocacions, és ràpid i temerari en les seves apreciacions de manera que provoca el riure fàcil i així es guanya la simpatia del públic. El xarlatà model televisiu, és aquell que diu el que ha de dir i no té pèls a la llengua. Això, com és natural té repercussió en tota la gent que segueix la televisió i provoca tot un seguit de patrons comunicatius entre persones que reproduïen allò que es veu a la televisió i que no sempre és encertat. El normal és trobar gent que insulten i diuen espontàniament la primera cosa que els passa pel cap, fent mal a d'altres persones perquè així es queden més a gust. Hi ha que xerren sense aturador, perquè han confós verbalitzar amb parlar bé, cosa que no té res a veure, ja que una bona conversa necessita també de l'atenta orelleta del nostre interlocutor. Sembla una obvietat, però hi ha xarlatans que no ho tenen massa clar, la comunicació no és simplement dir allò que es pensa o el primer que et passa pel terrat, sinó que exigeix de moltes habilitats que hem de saber desenvolupar.

La comunicació exigeix fonamentalment una certa empatia, que suposa ser capaços d'identificar-nos amb l'altra persona, posar-nos en el seu lloc, comprendre el seu estat d'ànim i reconèixer les necessitats dels altres. No es tracta d'anar pel carrer preguntant a tothom com es troba i fer una enquesta per valorar el seu estat d'ànim abans d'emprendre una conversa. Simplement no fent ni dient allò que no ens agradaria que ens fessin a nosaltres, ja n'hi ha prou. Així de senzill. No r'agrada que et cridin, doncs no cridis. Et molesta que t'insultin, doncs no ho facis. No veus bé que se'n forin de tu, doncs no ho facis amb els demés. Posant en pràctica aquest model serà molt més que suficient per començar a desenvolupar formes comunicatives per abandonar la dels xarlatans de fira.

Terrassa Antiracista (Carta a la Maria)

Joan Tamayo

Advocat, activista del DDHH i membre d'Espai Drets

Benvolguda Maria,

aquesta carta pública que t'adreço en nom meu i de la gent que no tolerem la vulneració dels DDHH és, en primer lloc, per donar-te tot el nostre suport afectiu i solidari, ja que quan un ésser humà, un conciutadà, un veí o una veïna és maltractat, agredit i humiliat, oblidant que ningú pot, en nom de la civilització de la qual en formem part, negar el Dret a la dignitat, allò essencial i necessari que ens dota de llibertat i humanitat i ens diferencia de les coses sense ànima i dels éssers irracionals, no podem mes que indignar-nos i condemnar enèrgicament el fet, a la vegada que posar-nos a treballar perquè un acte com aquest, no es repeteixi, mai més!

Segurament, el més fàcil és dirigir la nostra ràbia i impotència cap a les dues persones que et van agredir de forma "impune" i oblidar el context, la conjuntura i el marc social en el qual ens estem movent, ja fa massa temps.

És evident que aquests individus han de ser castigats amb tot el pes de la llei, perquè han comès un delicte d'odi i racisme que vulnera els teus drets fonamentals, i no poden tenir cap justificació ni atenuant. I en aquest sentit, esperem que els tribunals així ho facin. Per la nostra part, nosaltres treballarem perquè així sigui.

Però, en un moment com aquest, no podem oblidar que els teus agressors, a la vegada, són víctimes també, d'un sistema i unes institucions que o bé fan ulls clucs al que està passant, o bé de forma conscient o inconscient potencien que tinguem una societat on hi conviu un racisme i una intolerància latents, que totes i tots neguem, de forma sistemàtica, moltes vegades.

No podem obviar que, si es fessin polítiques i accions globals cap a un nou model de societat que tingués com a premissa de treball, els Drets Humans i Socials, així com els valors que els fonamenten, estariem davant un escenari molt diferent. Si no haguéssim creat barris "guetos", zones d'exclusió i segregació, si destinéssim recursos per educar de forma permanent a les persones en base als valors considerats com la base de la convivència humana, com són la dignitat, la vida, la igualtat, la convivència, la pau, la llibertat, el coneixement, i no per a promoure valors negatius, com la competència, el materialisme, el consum irresponsable, la multiculturalitat diferenciadora, la desinformació, l'alienació tecnològica...

Una altra ciutat, una altra societat tindríem, si des dels poders polítics territorials o locals es governés seguint els principis de seguretat huma-

na, de no discriminació, d'inclusió social, de coherència, d'horitzontalitat, d'interdependència i multiculturalitat inclusiva, de gènere, de participació política, de responsabilitat solidària, d'exigibilitat...

Hem de posar-nos a treballar, totes i tots junts per a poder arribar a una normalitat on la gent ens preguntem, convençuts, som diferents sí! I què passa? On és el problema?

Hem de posar més l'objectiu amb eradicar la desigualtat, aquest és el problema, potser? i no la diferència!, no creus Maria?

Jo avui, com a advocat defensor dels DDHH, llanço aquest repte a tota la ciutat de Terrassa, a organitzacions, a moviments com l'Espai Drets, una plataforma d'entitats que ha arrencat amb força, a tota mena d'entitats i a tots els ciutadans i ciutadanes. A fer un front comú contra una societat amb greus símptomes d'exclusió, de discriminació i de rebuig cap a les persones.

No podem permetre que hi hagi més Maries, que siguin odiades i repudiades, ni periodistes de la veritat i compromesos, com els companys i companyes de Malarrassa que siguin humiliats i amenaçats com si ens trobéssim en els pitjors temps del nazisme o altres episodis negres de la nostra història.

I qui primer s'ha de posar les piles és l'Ajuntament i el seu govern, liderant unes polítiques que fessin honor a la Carta Europea de Salvaguarda de dels DDHH a la Ciutat que va signar l'any 2000 i que sembla que s'ha compromès a fer complir, recentment.

Cal donar exemple, i estaria molt bé Maria, que el propi Ajuntament es presentés com acusació particular al teu judici. Per reforçar aquest paper davant les institucions jurídiques.

SOS Racisme ja s'ha compromès també en la teva defensa, Maria, i molta gent, i totes i tots, estem disposats a anar fins al final per defensar la teva dignitat. En aquest sentit, valorem la possibilitat de posar en coneixement de la Fiscalia de Delictes d'Odi i Racisme de Catalunya aquest fet.

Tot el que es pugui fer, serà sempre poc per a combatre aquesta laca del Racisme i la Xenofòbia que ens acosta a la irracionalitat i la barbàrie.

Espero que Terrassa estigui a l'alçada. Fa uns anys l'Ajuntament va treure un dels seus eslògans "electoralistes" que deia "Terrassa la ciutat de les Persones" i si ens ho creéssim de veritat? Ara sí!

Estem amb tu Maria, una abraçada.

Terrassa també clama contra la barbàrie terrorista i la islamofòbia

Col·lectius d'immigrants i altres entitats locals van mostrar el seu rebuig als atacs terroristes de Barcelona i a la islamofòbia que aquest ha generat, com demostren les pintades racistes aparegudes també a la nostra ciutat.

Miquel Gordillo

Diverses entitats de la ciutat, entre elles col·lectius d'immigrants i altres com Espai Drets i el Casal de la Dona de Terrassa, van convocar el passat divendres 25 d'agost una concentració al Raval de Montserrat. El motiu, mostrar el respecte i la solidaritat de la ciutat amb les víctimes dels recents atemptats que van deixar 16 morts i més de 100 ferits en els actes perpetrats a Barcelona i Cambrils, els passats 17 i 18 d'agost.

“El terrorisme i el racisme “són dues cares de la mateixa moneda, que es retroalimenten i tenim l'obligació de denunciar-ho”.

Unes 200 persones van acudir a la crida al Raval, en la qual van intervenir diverses persones representant a entitats, per denunciar la barbàrie terrorista i mostrar el costat solidari de la ciutat. En el manifest llegit en el transcurs de l'acte, es va voler deixar clar que “els assassins estan al marge de tota ètica i per això mateix de tot marc religiós”. ‘Terrassa Feminista’ va ser un altre dels crits més pro-

ferits durant la concentració, així com ‘Terrassa Solidària’.

Contra la islamofòbia i el discurs racista

L'altre objectiu de la concentració, a banda de mostrar el rebuig contra aquest atac terrorista, va ser el d'advertir i alertar contra la islamofòbia, per evitar així el que persegueixen els assassins amb aquests fets. En el manifest, de títol *Immigrants Som Totes* i llegit per Faouzi Hiba, es denuncià com “s'han efectuat atacs islamòfobs i racistes en diferents mesquites i pintades insultats en barris de la nostra ciutat, i són més preocupants les agressions físiques de què han estat objecte persones del col·lectiu musulmà a Sagunt, Navarra i altres punts de l'Estat”.

Per tot plegat, es feu incís en què el terrorisme i el racisme “són dues cares de la mateixa moneda, que es retroalimenten i tenim l'obligació de denunciar-ho”. I s'interpel·là “a tots i totes, institucions, moviments socials i organitzacions polítiques a posar-nos a treballar sobre temes d'immigració i religió. Començant pels nostres empobrits barris i amb poca cohesió social, i educar i formar a les escoles i sobretot dotar econòmicament els nostres dèbils serveis socials dels ajuntaments que amb l'excusa de la crisi han quedat clarament infranquejats”.

En aquest sentit, també els mitjans de comunicació van ser motiu de crítiques, als quals se'ls atribueix que els atemptats hagin “activat reaccions vergonyants, que alenten un sentiment d'odi no només contra no-



■ La concentració de col·lectius d'immigrants va convocar unes 200 persones el passat 25 d'agost al Raval

MG

saltes els immigrants, siguem musulmans o no, sinó també a la lluita del poble per les seves llibertats i la justícia”.

A la concentració múltiple també van intervenir Karim El Otmani, qui presentà l'acte, l'Amira, Ramon Clariana, president de la FAVT, i membres

del Casal de la Dona de Terrassa, les quals van reivindicar el caràcter obert i feminista de la ciutat. En aquesta línia es reflectia en el manifest: “Terrassa, no oblidem Ciutat Feminista i ferm defensora dels Drets Humans, sortim al carrer per expressar la nostra condemna a aquests fets”, al temps

que s'adreça a exigir responsabilitats i transparència als diferents estats (espanyol, saudita, marroquí...) que fan negocis amb armament i amb patiment de la gent, no oblidem que destrueixen ciutats senceres i causen la mort de centenars de persones diàriament”.

L'agressió racista i masclista contra Maria espera judici

Redacció

Maria Gervasio va ser víctima de greus agressions racistes i masclistes, el passat 10 de juliol, als horts comunitaris de Torre-sana, agredida per dos homes al crit de “negra de merda, et mataré”. La mateixa tarda, la Maria denuncià als jutjats de Terrassa l'agressió, encara xocada, nerviosa, però ferma: «Això ja és massa», declarà. Massa no només pel fet en si, sinó perquè, a més, aquesta era la culminació de més d'un any d'assetjament, insults i violència verbal per part dels dos personatges, contra ella i, de fet, contra el grup de persones que treballa els horts del barri.

Diverses usuàries dels horts asseguren que és constant aquest reguitzell d'insults racistes, «a diari». La policia municipal havia anat moltes vegades. Els veïns i veïnes, fins i tot amb la intervenció de l'associació veïnal, han intentar minimitzar. D'una banda, explicava la mateixa Maria, pensant que «entre veïns era millor mirar de trobar una solució dialogada», però la veritat és que pel mig hi havia fins i tot «amenaces de represàlies».



■ Moment en què els dos agressors colpegen a Maria una vegada a terra.

Malgrat els testimonis i evidències, la jutgesa del cas considerarà que el tema era tan sols una “baralla de veïns” i que s'havia de resoldre com un judici per faltes. La mobilització d'entitats i organitzacions socials va ser immediata i forta, tot i l'ambient ja quasi

de vacances. Una trobada solidària amb més de cent persones al mateix hort urbà de Torre-sana i un concentració davant l'Ajuntament, demanaren al Ple municipal, que es reunia per darrera vegada abans de la parada d'estiu, que l'Ajuntament es personés

com a acusació popular.

Paral·lelament a la mobilització social i les declaracions de suport de partits i entitats, el govern local també publicà un comunicat de denúncia dels fets i solidaritat amb la Maria, declarant “tot el suport a la víctima”. Al temps que

decidí personar-se com a acusació. La jutgesa, mentrestant, va rebutjar la intervenció de l'Ajuntament, tot defensant encara la seva versió de la “baralla de veïns”, la qual cosa provocà que des del govern local es decidís presentar un recurs, on s'argumentava que els fets eren constitutius de violència racista i masclista.

Així les coses, el judici que s'havia de celebrar el passat 9 d'agost (tot plegat convocat amb una celeritat no només vertiginosa, sinó fins i tot estranya o sospitosa) va quedar suspès. El cas ha passat a l'Audiència Provincial i ara s'espera convocatòria del nou judici.

Les organitzacions que van donar suport a la Maria, entre les quals SOS Racisme, el Casal de la Dona, Espai en Defensa del Drets Humans i Socials, el Kasalet, la FAVT i altres, de totes formes no es quedaran de braços creuats i preparen la convocatòria d'una reunió per a garantir el seguiment i preparar una agenda d'activitats solidàries i informatives. Per la seva part, l'Espai Drets estudia l'elaboració de propostes per a l'activació de protocols per delictes racistes, masclistes.

Ajuntament de Terrassa

l'Ajuntament informa

Setembre 2017

Informació sobre la revisió cadastral

La Direcció General del Cadastre ha iniciat la revisió dels valors cadastrals a Terrassa. Aquest organisme, que depèn del Ministeri d'Hisenda, ha fet una valoració de tots els immobles de la ciutat, atenent a la distribució dels valors del mercat immobiliari sobre el territori i a la realitat urbanística vigent.

El resultat final situa els valors cadastrals al voltant del 50% del seu valor de mercat. Aquests valors serveixen de base per calcular l'IBI i altres tributs.

Com repercutirà en l'IBI?

La revisió no ha d'implicar necessàriament una pujada general de l'IBI. Però, per reduir-ne l'impacte en els casos d'augment, l'Ajuntament ha **congelat el tipus impositiu general** i ha aprovat que el rebut de **l'IBI del 2018 no superi el 5%**. Això permetrà aplicar una política fiscal més redistributiva.

★ **L'increment absolut mitjà de l'IBI per habitatge el 2018 serà inferior a 6 euros.**

Com puc saber el nou valor cadastral?

A partir de l'1 de setembre del 2017, la Direcció General del Cadastre enviarà a les persones propietàries d'immobles una carta amb una clau per accedir a l'**Oficina Virtual del Cadastre** i descarregar-se la **notificació electrònica** del nou valor cadastral. El termini finalitza el 30 de setembre.

Oficina d'Informació i Atenció Cadastral

L'Ajuntament de Terrassa posa a disposició de la ciutadania l'Oficina d'Informació i Atenció Cadastral, que estarà oberta **del 4 de setembre al 29 de desembre** i on s'atendran totes les **consultes sobre la revisió cadastral**. També s'hi recolliran els recursos o reclamacions, en cas que algú detecti una errada o omissió en la notificació.



Descarrega't la notificació electrònica

1



Accedeix al web del Cadastre des de qualsevol ordinador o dispositiu connectat a Internet:

www.sedecatastro.gob.es

2



Entra al menú desplegable **MI CATASTRO** i fes clic a l'apartat **MIS NOTIFICACIONES**.

3



Accedeix amb el certificat electrònic o amb la clau facilitada per la Direcció General del Cadastre.

Acceso con clave concertada

Acceso con certificado o DNI electrónico

4



Un cop dins, descarrega't o imprimeix la notificació.

I si no tinc Internet?

Si no tens Internet, pots descarregar-te la notificació entre el 4 i el 29 de setembre a qualsevol dels punts habilitats per l'Ajuntament:

- **Centres cívics i casal de Can Parellada**
De dilluns a divendres, de 9 a 15 h i de 16 a 20 h
- **Oficina d'Informació i Atenció Cadastral**
Carrer del Pantà, 20
De dilluns a dijous, de 8.30 a 14.30 h i de 16 a 20 h, i divendres, de 8.30 a 14.30 h

Per a aquesta gestió no cal cita prèvia, però s'hi ha de **portar la clau d'accés**.

Si no s'ha utilitzat cap dels dos sistemes abans indicats, la Direcció General del Cadastre procedirà a la notificació individual, a partir del 10 d'octubre.

> El Parlament aprova la Llei del Referèndum d'autodeterminació

1-Octubre: Estat independent en forma de República?

Pep Valenzuela

Apocs dies de la celebració de la Diada Nacional, els dies 6 i 7 de setembre, el Parlament de Catalunya aprovà la llei del Referèndum d'autodeterminació, confirmant la data de l'1 d'octubre per a la celebració del mateix. També aprovà la llei de Transitorietat, que hauria de ser aplicada en cas de victòria del sí, o sigui en favor de la República Catalana. El govern espanyol i altres institucions de l'Estat, tanmateix, continuaran intentant impedir la lliure expressió de la ciutadania i poble de Catalunya, obrint un nou escenari d'incertesa davant el nivell de l'amenaça.

De qualsevol manera, la decisió de la immensa majoria de catalans i catalanes, així com de les institucions i les organitzacions polítiques i socials, és exercir aquest dret inalienable a decidir el propi futur. A Terrassa, com en el conjunt del país, la campanya pel sí ja està en marxa fa dies. Recentment s'ha constituït una Taula pel Sí, de partits i entitats, que coordinarà la campanya del referèndum. En una roda de premsa, del dia 6 de setembre, el secretariat de l'ANC local avançava algunes informacions al respecte.

Aquests dies, al local de l'ANC-Terrassa per la Independència hi ha molta activitat. Quan obre, a les tardes, es formen cues de gent que s'apropa a comprar el "pack" per a la manifestació de la Diada, per informar-se o per saludar el personal, així com gaudir, i fins i tot patir, d'aquest ambient d'eufòria i excitació que produeix la incertesa, aquell "tot pot passar", on s'ha acabat arribant, tot just quan falta molt poc

per a la campanya i la celebració d'un referèndum d'autodeterminació, com el 80% de la població volia, però que l'acció del govern central i institucions diverses de l'Estat espanyol, amb els partits, organitzacions i personal que li fan costat, estan intentant impedir. L'11 de setembre es viurà el primer i, potser, decisiu gran enfrontament, amb la gran mobilització de masses a Barcelona.

Des del secretariat de l'ANC-Terrassa informen que el ritme és clarament més intens que el viscut en la preparació de les darreres diades, ja sigui pel que fa a les inscripcions com a la venda de materials i demanda d'informació. L'organització està llogant autobusos (i van 7), però anima molt a utilitzar el tren.

Mentrestant, s'ha constituït a Terrassa una coordinació amb el nom de Taula pel Sí que reuneix les entitats ANC i Òmnium Cultural junt amb cinc partits: ERC, PDCAT, MES, CUP i Demòcrates; o sigui les forces en aquests moments decidides a fer real i concret el dret a decidir. La Taula farà un calendari d'activitats i presència permanent al carrer, a tots els barris de la ciutat, amb punts d'informació i distribució de materials.

L'oposició total de l'Estat espanyol, per "terra, mar i aire", com ja ha dit més d'un membre del govern, i utilitzant formes diverses de guerra bruta, fa preveure escenaris d'intensificació de la de repressió. En tot cas, les indicacions amb què treballa la gent del Sí giren entorn a la resistència pacífica i les mobilitzacions de masses per respondre i fer escol-



■ Membres del secretariat local de l'ANC presenten la campanya de l'11 de setembre i pe Referèndum 1-0

tar la veu.

Pel que fa concretament a la infraestructura pel referèndum a Terrassa, la pròpia Taula pel Sí, altres entitats i persones a títol personal estan demanant a l'alcalde i govern municipal que, tant si opta pel sí com pel no, al menys que garantitzin que els col·legis estiguin a disposició. Les entitats confien que l'alcalde no es faci enrere i que sigui coherent, en relació a declaracions i compromisos ja realitzats i aprovats pel Ple.

En tot cas, s'assegura des de la Taula que ja es disposa d'un llistat de locals suficients per a poder votar amb normalitat, si fos el cas. Es reconeix que, simbòlicament, això podria treure força al referèndum, però cal garantir.

Enmig d'aquesta agitació, les organitzacions polítiques locals obertament contràries a la celebració del referèndum, PSC, Cs i PP semblen

deixar que siguin les direccions nacionals o estatals respectives les que ho diguin tot. Mentre, les organitzacions que es mantenen en una posició, per dir-ho d'alguna manera, intermitja o equidistant, o en les quals conviuen opinions diverses, com les que constitueixen Catalunya en Comú (comuns, ICV, EUiA, Podem), estan convocades a un referèndum intern sobre què fer.

Manifest de l'Economia Social i Solidària pel Referèndum i la independència

Davant l'anunci de convocatòria per part del govern català d'un referèndum d'autodeterminació el proper 1 d'octubre, i dels reiterats intents de l'Estat espanyol per impedir-lo, les persones que sotasignem, totes vinculades a cooperatives i altres entitats de l'economia social i solidària, volem manifestar el següent:

1. Ens pronunciem a favor del referèndum de l'1 d'octubre perquè les diferències polítiques no es resolien prohibint sinó de manera democràtica, votant, de la mateixa manera com democràticament nosaltres gestionem les nostres entitats i resolent els conflictes que, en un moment donat, puguem tenir.

2. Som persones amb ideologies, llengües, cultures i sentiments identitaris diferents i, pel que fa a la relació entre Catalunya i l'Estat espanyol, si estiguéssim en un escenari obert on tot fos possible, probablement ens decantaríem per opcions diverses; hi ha qui optaria per mantenir unes relacions federals, d'altres voldrien una relació confederal, uns altres preferirien, en qualsevol circumstància, la independència i encara altres afegirien a aquesta la confederació amb la resta dels Països Catalans. No obstant això, en el context concret en què ens trobem, davant un Estat espanyol cada vegada més autoritari, corrupte, retrògrad i centralista, totes i tots coincidim que el millor per a les classes populars d'aquest país i, fins i tot, de

l'Estat espanyol, és la independència de Catalunya, és a dir, que aquesta es constitueixi en un estat independent en forma de república.

3. Les raons que fan optar a cadascú de nosaltres per la independència són, naturalment, molt variades; ara bé, com a persones vinculades a l'economia social i solidària compartim quatre raons genèriques que deriven dels valors essencials de les nostres pròpies entitats, que són la democràcia, el compromís social, l'apoderament col·lectiu i la transformació social.

4. Creant la República Catalana independent aprofundirem la democràcia, ja que trencarem amb un estat autoritari, hereu del franquisme, i deixarem de ser súbdits d'un regne per convertir-nos en ciutadans d'una república. Mitjançant la participació de totes i tots tindrem l'oportunitat de construir un país millor i elaborar una constitució que sigui més justa, social i democràtica que l'espanyola de 1978.

5. Creant la República Catalana independent millorarem les condicions de vida de la majoria, ja que Catalunya disposarà de més recursos, en deixar de patir un sistemàtic espoli fiscal, uns recursos que es podran utilitzar amb més contundència per combatre la pobresa i la desigualtat social, tenint present que les polítiques seran fruit d'una correlació de forces més progressista, tant dins les institucions com al carrer, en comparació de la que existeix en l'Estat espanyol pres com

a conjunt.

6. Creant la República Catalana independent desferem un procés d'apoderament col·lectiu que portarà a redefinir moltes velles normes del joc, tant en l'ordre polític, com en el social, cultural o econòmic, una oportunitat que l'economia social i solidària haurà de saber aprofitar per esdevenir un actor més rellevant en la construcció d'un nou país econòmic i social més just, democràtic i sostenible.

7. Creant la República Catalana independent tindrem l'ocasió de combatre un sistema socialment desigual, políticament corrupte, econòmicament depredador i dominat pel patriarcat. El volem transformar a partir de les necessitats populars i, per això, des de la perspectiva de l'economia social i solidària volem participar en el disseny d'una República Catalana independent que respecti els drets de tota la ciutadania i en les polítiques que s'arbitrin per portar-ho a terme.

8. Per tot això, animem la ciutadania perquè defensi el seu dret de votar l'1 d'octubre, avui amenaçat pel govern espanyol, i li proposem que voti SÍ a la pregunta "Vol que Catalunya sigui un Estat independent en forma de república?", tal com farem nosaltres.

9. Finalment, en la mesura de les possibilitats de cadascú, ens comprometem a fer costat a totes les persones que puguin patir represàlies per convocar i organitzar el referèndum.

Setembre del 2017

Els inscrits decidiran si Catalunya en Comú crida a participar a la 'mobilització de l'1-0'

La Coordinadora Nacional de CeC, que es reunirà dissabte 9 de setembre, acordarà la pregunta amb la qual s'obrirà una consulta a les persones inscrites a la formació política, que s'hauria de realitzar entre el 12 i el 14 de setembre.

Els inscrits a Catalunya en Comú decidiran a través d'una consulta online si la formació crida a la participació en el referèndum del dia 1 d'octubre, una fita que aquest partit defineix i anomena com a "mobilització", ja que considera que no hi ha les condicions suficients com per considerar que és cap referèndum.

El passat juliol la Coordinadora Nacional va aprovar donar-hi suport i es va emplaçar al setembre per debatre si es cridava a la participació, una decisió que es traslladarà als inscrits tal i com la formació ha fet amb totes les qüesti-

ons de rellevància. La consulta es durà a terme entre el 12 i el 14 de setembre.

El proper dissabte, 9 de setembre, la Coordinadora Nacional es reunirà per acordar la pregunta que es farà a la consulta. El debat partirà de la següent proposta, que inclou una pregunta de resposta binària (sí/no) i que podrà ser esmenada al llarg de la trobada:

El 8 de juliol, la Coordinadora Nacional de Catalunya en Comú va aprovar donar suport a la mobilització de l'1-0, tot respectant la diversitat de l'espai, alhora que s'emplaçava a continuar treballant per aconseguir un veritable referèndum efectiu que posés solució a la situació de bloqueig actual.

- Catalunya en Comú ha de cridar a la participació a la mobilització de l'1-0?

DES DE 1927

Cafè Bar

100 Cerveces
Entrepans
Tapes

AMICS DE LES MÚSICALS i JOVENTUTS TERRASSA

C/Teatre 2, 08221 TERRASSA
93 783 51 37

Via lliure a la nova empresa pública de l'aigua

Una societat municipal pública anomenada Aigua de Terrassa EPEL gestionarà el servei d'abastament. La posició desfavorable del PDeCAT a la nova forma de gestió posa de manifest la debilitat de la coalició de govern amb el PSC.

Miquel Gordillo

Comença a ser una realitat. Terrassa tindrà una nova empresa municipal que gestioni el servei d'abastament d'aigua. La gestió es farà de forma directa, ja que es contempla com «la més eficient i sostenible», tal com va concloure la comissió tècnica i política en la memòria justificativa que ha treballat durant mesos. També la Intervenció General ha constatat que l'Ajuntament té capacitat econòmica per mantenir i fer sostenible una societat d'aquestes característiques.

La fórmula escollida és la d'una entitat pública empresarial local, de forma que el nom de l'empresa serà Aigua de Terrassa EPEL. Els estatuts i el reglament d'aquesta nova societat s'aprovaran per majoria en el ple extraordinari celebrat el 7 de setembre (al tancament d'aquesta edició), gràcies als vots favorables de PSC, TeC, ERC i CUP. C's i PDeCAT, el soci de govern, s'abstenen. El representant del PP és l'únic que vota en contra.

La recaptació com a taxa "evita el lucre, facilita la transparència i un millor rigor pressupostari".



■ A manifestació del passat 19 de març en favor de la gestió pública de l'aigua van participar unes 4.000 persones.

MARIA C.

Malgrat la constitució d'aquesta nova empresa amb gestió pública i directa, després de més de 75 de gestió privada, es dona per fet que hi haurà una prorroga més amb l'empresa Mina, que seria una tercera, tot just finalitzi el proper 9 de desembre la que és ara mateix vigent.

Una de les novetats que cal saber i que afecta els consumidors, és que el preu es regularà mitjançant una taxa, enlloc d'una tarifa com fins ara. Per a la Taula de l'Aigua, l'entitat civil que més ha estat treballant els darrers anys per què es canviés la gestió un

cop finalitzada la concessió a Mina, aquest és un aspecte clau, ja que la recaptació com a taxa "evita el lucre, facilita la transparència i un millor rigor pressupostari".

D'altra banda, l'actual plantilla de Mina se subrogarà com a personal laboral de la nova societat municipal. Els treballadors no hauran de realitzar cap prova de selecció prèvia.

Un èxit de la societat civil

No es pot obviar que l'assoliment de la nova forma de gestió pública del servei bàsic de l'aigua ha estat possible gràcies a la feina i la pressió social.

Bona part de la tasca l'ha dut a terme la Taula de l'Aigua, els membres consideren que és un gran moment per Terrassa, en tractar-se del municipi més gran en remunicipalitzar l'aigua al nostre país. Tanmateix, la plataforma insisteix en exigir més control ciutadà en la gestió pública, i el desig de que la nova gestió incorpori transparència i control ciutadà.

En aquest sentit, els seus membres insisteixen en la necessitat que es promogui un ens que eviti un model clàssic d'empresa pública que pugui ser procliu a "portes giratòries i amiguismes". A banda de que estigui

lliure de cap mercantilització i negoci. Per això, s'exigeix que hi hagi representants de la ciutadania en el consell d'administració de l'empresa que es creï. En aquest sentit, el regidor Alfredo Vega anuncià la participació ciutadana a través de l'Observatori de l'Aigua, del qual s'ha d'elaborar encara el seu reglament.

La Taula de l'Aigua insisteix en exigir més control ciutadà i transparència en la gestió pública

Encara amb el procés judicial

De totes formes, la guerra que ha mantingut Mina amb l'Ajuntament, traduïda també en denúncies als tribunals de justícia - totes elles perdudes per l'empresa -, tindrà la seva continuació segurament quan es faci la liquidació econòmica del servei, cap a finals d'any, i la reversió dels béns que han de retornar-se al consistori. L'Ajuntament va estimar que el cost no superaria en cap cas els dos milions d'euros, mentre que Mina llençà la xifra de fins a 60. Malgrat les declaracions en pro del diàleg, tot indica que de nou tocarà trobar-se en els tribunals.

► Un nou Pla Local de Drogues, pujar el sou als treballadors municipals, i una fira de Nadal de consum responsable, altres acords del Ple de juliol

L'oposició exigeix més control dels serveis públics concessionats

MG

El sou dels treballadors municipals s'incrementarà un 1% enguany. No així als càrrecs electes, que era una de les propostes que l'equip de govern volia assolir en un principi, i que va provocar certa polèmica ja que el govern la va retirar en l'últim moment. El cas és que l'equip de govern manifestà que comptava amb un vot majoritari per tirar endavant la proposta, però en el darrer moment la va retirar. En tot cas, l'aplicació d'aquesta pujada de l'1% afectarà a tot el personal en règim funcionari i també laboral, així com al personal d'Egarvia, de la Societat Municipal de Comunicació, Societat Municipal d'Habitatge i Foment de Terrassa.

També es va aprovar per unanimitat un Pla Local de Drogues, amb actuacions per tal de prevenir del consum de drogues i abordar amb visió transversal els problemes derivats del seu consum. Es farà mitjançant la coordinació de diversos serveis municipals, com ara Salut, Serveis Socials, Policia Municipal,

Juventut i Esports, amb entitats i altres serveis sanitaris. El pla aprovat també incorpora donar més informació a través d'una web, i la celebració d'una jornada anual sobre drogodependències.

Un altre acord important anava en la línia d'establir sistemes de control dels serveis que el consistori externalitza. Segons els grups de CUP, ERC i TeC, s'ha constatat que l'Ajuntament de Terrassa no disposa d'eines de control dels serveis que el consistori externalitza a empreses concessionàries, per això, demanen que s'estudiïn eines per tal que l'Ajuntament vetlli pel compliment dels serveis públics externalitzats. Sobre la taula, exemples relacionats amb les condicions laborals que les empreses concessionàries dicten als seus treballadors, com ara el servei de neteja, els menjadors escolars, o el mateix servei d'abastament d'aigua. "Concessionar un servei no ha de ser oblidar-se d'un problema", asseverà Xavier Matilla (TeC), tot remarcant que malgrat externalitzar-se la responsabilitat dels serveis

públics sempre recau en l'Ajuntament. Només C's va votar en contra de la proposta.

Una altra dels acords serà que Terrassa impulsi una Fira de Nadal d'Economia Social i Consum Responsable, en la línia que s'ha fet a Barcelona en dues edicions. En paraules de la regidora de la CUP Maria Sirvent, "cal passar d'unes compres consumistes del Nadal, a un consum més responsable, de proximitat i amb el valor afegit del retorn social".

Un consens que es va adquirir també va ser en l'àmbit de l'educació, a través del desenvolupament d'un projecte educatiu i de mesures per donar resposta al problema de la segregació escolar que pateix la ciutat. Aquest acord va ser proposat per ERC. També es demana al Departament d'Ensenyament de la Generalitat que s'hi involucri per ajudar a millorar l'educació a la ciutat, tot revisant els recursos que destina a la ciutat i donant suport a l'escola pública com a opció de futur.

Vine a la Vall de Ribes!
Senderisme. Esquí. Trekking. BTT



Alberg de Bruguera Cal Nuri

Per a grups fins a 30 persones
234 € grup/nit. Ús exclusiu
Descomptes especials

+ info: 937364722
info@einacooperativa.coop
www.albergdebruguera.cat

l'eina
COOPERATIVA

Les solucions sobre la situació precària del CST i la sanitat s'ajornen fins el ple de setembre

La demanda feta pel Sindicat de Metges del CST per tal d'estalviar part del lloguer que paga a la Fundació Privada Sant Llàtzer i alleugerir la càrrega de la sanitat pública local no rep el suport de l'equip de govern. L'ajuntament directament nega que s'hagi compromès a traspassar 800.000 euros al CST i apel·la que és competència exclusiva de la Generalitat

Miquel Gordillo

Deien els metges de la sanitat pública: millor no posar-se malalt durant l'estiu. D'aquesta trista màxima s'en pot derivar la mateixa conclusió a partir del debat al voltant de la sanitat, i que recau en el Consorci Sanitari de Terrassa, l'entitat que gestiona la part pública sanitària a la ciutat.

El Consorci Sanitari (CST), com a entitat pública, està participada per la Generalitat en un 60%, l'Ajuntament de Terrassa i la Fundació Sant Llàtzer, cada una amb un 20%. El CST gestiona l'Hospital de Terrassa i altres centres d'atenció primària, de forma que dona cobertura al 30% de la sanitat egarenca. La resta recau en la Mútua de Terrassa, que en la seva qualitat de privadesa total, és un món apart i que encara hem de descobrir.

El Sindicat de Metges va acudir al darrer ple municipal de juliol per exposar la precària situació en què es troba el Consorci Sanitari de Terrassa. Aquest assegura que la Fundació Sant Llàtzer està obtenint un benefici per aquest lloguer, essent com és una entitat sense ànim de lucre, ja que està amortitzant 226.000 euros per un crèdit demanat fa uns anys per adequar els seus edificis, mentre que el CST li està abonant 466.000 anuals pel lloguer de les instal·lacions.

De fet, els apartats realment importants de la proposta presentada no es van acabar d'aclarir, "desconeixen quines són les dades reals", tal com retreia Xavier Matilla (TeC) al govern, i s'ajorna la seva resolució fins a debatre'ls el setembre, a proposta de l'equip de govern. Només s'aproven els punts que no són més que declaracions d'intencions abstractes i de suport a les reivindicacions dels facultatius de la sanitat pública.

La Fundació Privada Sant Llàtzer, en el centre del debat i del conflicte

L'Ajuntament però es retreu d'aquest tema. L'equip de govern no troba adequat «demandar que aquesta entitat (la Fundació Sant Llàtzer) hagi de posar els seus recursos per paliar temporalment un dèficit estructural de finançament dels serveis de salut a Catalunya» i recorda que són «competència exclusiva de la Generalitat». A banda, es reconeixen també problemes de finançament per part de la Fundació Sant Llàtzer, enganxada a un crèdit que no pot deixar de pagar. "No podem deixar que la Fundació Sant Llàtzer es suïciï", reblava en el ple la regidora de Salut, i afegia: "l'ajuntament no pot intervenir en les decisions de la Fundació Sant Llàtzer, només ho poden fer els seus patrons".

Precisament, en les seves demandes el Sindicat de Metges es refereix a la responsabilitat implícita que té l'Ajuntament: "l'Alcalde Jordi Ballart i la regidora de Salut, Maruja Rambla, són president i vicepresidenta del patronat de la fundació; ho demanem aquí ja que l'Alcalde i la Regidora en formen part", deia Lleonart, tot afegint que en els estatuts de la Fundació s'extreu que la seva finalitat essencial és "acollir, sostenir, i donar tractament a persones d'ambdós sexes, de qualsevol edat, naturals o veïnes d'aquesta ciutat".

Així les coses, pel que fa a la sanitat pública egarenca, aquí també ens trobem amb una entitat privada, la Fundació Sant Llàtzer, de les més antigues de la ciutat, amb més de 450 anys d'història. Aquesta fundació n'és la propietària de l'edifici de l'Hospital de Sant Llàtzer, a qui paga el CST 466.000 euros. Un dels punts de la proposta de resolució presentada per CUP i TeC a instàncies del Sindicat de Metges, exigia al consistori que intercedeixi davant la Fundació Sant Llàtzer perquè aquesta rebaixi el cost del lloguer que percep de l'empresa pública.

Els metges reclamen que l'Ajuntament compleixi els compromisos i avanci 800.000 euros al CST; l'equip de govern nega els fets



■ Xavier Lleonart, del Sindicat de Metges del CST, intervén en el ple municipal del passat 19 de juliol.

SINDICAT DE METGES

Una de les demandes del Sindicat de Metges del CST és que l'Ajuntament compleixi el seu compromís subscrit en el Pla de Reequilibri 2016-2019, que suposarien una injecció de 800.000 euros a repartir en tres anys. Lleonart assegurà que el que deia estava contrastat: «el novembre de 2016, s'aprova el pla d'empresa del CST, que contenia retallades laborals de 700.000 euros; en aquella reunió, a través de Maruja Rambla i Rosa Maria Ribera, com a mesures a mig termini, l'Ajuntament es compromet a aportar un total de 800.000 euros per reduir costos estructurals de l'activitat de l'àrea de dependència».

Directament, Rambla negà que hi hagués aquest compromís, "el desconeix tothom", deia;

per tant l'equip de govern votà en contra. Posteriorment, en una nota enviada, l'Ajuntament desmentia que s'hagi compromès a aportar 800.000 euros al pla d'empresa del CST, tal com assegura el Sindicat de Metges, mentre afirma que aquesta xifra era només "una quantificació econòmica de l'estalvi necessari, i en cap cas va acompanyada de cap compromís de l'Ajuntament".

«Si l'Ajuntament hagués complert els seus compromisos en el seu moment, no tindríem ara aquesta proposta», en paraules d'Isaac Albert. O sigui, que no s'acaba d'aclarir, però cap problema que el mes de setembre, s'han compromès a aclarir realment què està passant respecte aquest tema.

L'església haurà de pagar l'IBI

Redacció

L'Església deixarà de rebre una bonificació fiscal sobre l'IBI, i per tant haurà de pagar l'impost municipal sobre Béns Immobles d'aquells edificis de la seva propietat, on es fa activitat econòmica. Així es va acordar en una Junta de portaveus, a proposta de la CUP, i que va pactar amb l'equip de govern. La resolució es basa en una sentència recent del Tribunal Superior de Justícia de la Unió Europea (TSJE), segons la qual l'acord estatal que permet a l'Església estar exempta de pagar l'IBI es pot considerar un "ajut il·legal" per part del govern central. Segons la CUP, a la ciutat hi ha tres immobles que serien susceptibles

d'haver de pagar l'impost com qualsevol altre.

Tots els grups varen acceptar la proposta, excepte Ciutadans que s'abstingué, i el PP, que va votar en contra.

La CUP manifesta que anul·lar el benefici de l'Església en aquesta matèria fiscal és sinònim d'una "fiscalitat més justa" per a tots els ciutadans. "L'Ajuntament de Terrassa ha de fer una aposta clara per aconseguir una major justícia social", segons la Maria Sirvent.

D'aquesta forma, Terrassa és un dels primers municipis catalans on es contempla que l'Església també pagui l'IBI en la mesura de l'activitat econòmica que faci, juntament amb Badalona.

M
MALARRASSA

Vols arribar on no arriben altres?

Anuncia't a MALARRASSA

Contacta amb nosaltres:

www.malarrassa.cat
publicitat@malarrassa.cat

Icaria editorial

Esperant els robots

Mapes i transicions polítiques: algunes idees sobre l'endemà

Enric Juliana
entrevistat per Roger Palà



Icaria • Mús Madera on profunditat

la CONQUISTA de las CIUDADES

ESTHER LÓPEZ BARCELÓ

conversaciones con:

Xulio Frenkel, Gala Pin, Alberto Cubero, Rommy Arce, Carlos Sánchez Mato, Arantza Gracia, Martín Vila, Mercè Vidal, Guillermo Zapata, Marisol "la roja", Víctor Domínguez, María Sánchez, Jorge Suárez, Julia Angulo, "Kichi"

PRÓLOGO DE ALBERTO GARZÓN

Icaria • editorial • fcc • transform! europe

Als Caus de Mura, turisme i lleure responsables i cooperatius

Pep Valenzuela

Rehabilitat un antic casal del poble i espai de colònies infantils al poblet de Mura amb perspectiva cooperativa i transformadora, fent auto-ocupació i canviant una vida de treball gris per una altra en favor d'una transformació de l'economia que ja és una realitat i que segueix creixent.

El conductor arriba a Mura, des de Terrassa, amb voltes i més voltes per l'estreta carretera. Està avisat, avui a l'alberg els Caus de Mura hi ha un grup internacional de dones, Women help women, que fan una trobada de debat i treball en aquest indret del parc natural de Sant Llorenç de Munt. No per casualitat, l'alberg és un projecte ideat i gestionat per la cooperativa Els Caus.

Després de 10 anys tancat, el vell casal del poble obri les portes, l'agost del 2012, com a alberg i restaurant cooperatius.

Sense sortir de la sorpresa, el visitant confirma que no és l'únic grup internacional que marca les serves trobades aquí, «malgrat tenir una presència a internet poc treballada», confessa en Ferran Martínez, un dels promotors de la proposta. Creu, de forma autocrítica, que la comunicació «és la porta coixa de gran quantitat dels projectes en el nostre entorn de l'economia solidària».

L'experiència dels Caus de Mura neix

cil», explica en Ferran. «Van torpedejar el projecte per fer-lo inviable. Però no vam defallir, malgrat la inexperiència, no van poder aturar-nos».

Contra totes les dificultats, després de 10 anys abandonat, el vell edifici sobria de nou, ara ja en forma d'empresa cooperativa, l'agost del 2012, només un any i poc després que els dos socis fundadors es posessin mans a l'obra, i des que el 10 de novembre del 2011 es constituïssin en cooperativa.

A banda els citats problemes, l'equip s'adonà de seguida que el projecte global necessitaria molt esforç i temps: «Volíem fer tot», explica en Ferran, «però en posar els peus al fang vam veure fins a on podíem arribar». De manera que la feina en la primera fase es concentrà en la cuina i el manteniment i gestió de les instal·lacions. L'alberg s'ha ofert principalment a famílies i grups petits, i com a restaurant, destacant les calçotades, perquè, explica en Ferran, «aquest és un poble amb molt d'encant i a prop de l'àrea metropolitana, hi ha turisme».

Per la proximitat a l'àrea urbana, però, la gent no es queda a dormir. De manera que el perfil de clients de l'alberg són grups, entitats i famílies que volen fer trobades en un lloc tranquil, com grups de ioga i de formació; encara que també, en altra línia, casaments. En tot cas, sempre busquen un espai natural i bon menjar, entès amb consciència, «com fem totes les coses, com cuinem, on comprem: agroecològic, proximitat i sempre sabent l'origen i amb garanties sobre els processos de



■ Imatge d'Els Caus de Mura, cooperativa de treball, que ofereix serveis de restaurant i alberg.

Però, aquí ja estem en una segona fase, que s'inicià fa poc més d'un any, amb la incorporació de dues noves sòcies, que aporten idees per reestructuració de les instal·lacions, celebracions i, especialment, cuina/restaurant. De fet, aquesta darrera àrea «ha esdevingut la marca del projecte en aquesta nova etapa», declara en Ferran, «ens donarà un salt qualitatiu, perquè aquest poble viu molt del servei de restauració i aquí hi ha una oportunitat».

I allò que al principi va ser problema, els baixos a tocar de la riera, antics menjadors de les colònies, tornaran a obrir pel nou espai de restaurant, que funcionarà amb vida pròpia al costat de l'alberg. Tot i aquest espai també s'amplia, passant de les 38 places que tenia fins ara a les 50, obrint possibilitat d'oferir novament espai de colònies en condicions òptimes.

De fet, la cooperativa ja busca noves treballadores i sòcies. El Ferran calcula que en breu necessitaran 4 persones més, al menys pels caps de setmana. A més, estan preparant les colònies pel

proper curs 2017-8. «Els nostre ideal és que tot treballador sigui soci, clar que de moment es un impossible, ho sabem, però busquem que estigui en aquesta sintonia; volem bona energia i alegria, això és vital, considerem per sobre de tot la cura col·lectiva i saber guarir-nos».

El projecte ha comptat amb el suport de diverses entitats financeres ètiques, cooperatives i sense ànim de lucre. Destaca el Coop57, que hi va creure immediatament (de forma encertada, com es pot comprovar). A part, una subvenció dels fons Leader de la UE, per projectes en espais rurals, i un préstec de la Fundació ASCA; també un microcrèdit del consell comarcal i, per fi, una aportació de l'entorn d'amics i familiars. A prop de 200.000 euros. A banda, clar, les hores i hores, ajuts i suports varis dels propis socis i altres persones.

A més de col·laborar en la generació de les cooperatives d'alumnes a l'escola de Mura i aviat a altres de Manresa, tot posant l'accent en afegir al procés

d'aprenentatge de l'organització democràtica de l'empresa i l'economia la qualitat del resultat del treball, consideren vital l'enxarxament i la intercooperació: «per a nosaltres és un fet clau i vital, volem contribuir a la transformació de l'economia, anar de costat amb la resta de cooperatives». Per això participar a la XES i també al Coop57.

Participen també a la Xarxa de Restauració i Cultura Cooperativa (XAREC), d'espais gastronòmics, «volem ser un referent de la restauració als PPCC de l'economia social», compartint cicles culturals i també econòmics, com compres conjuntes per començar, però que pot i hauria de ser molt més. Altra xarxa és la de cooperatives del Bages, de recent creació.

Aquest article ha estat publicat originalment a la revista *Cooperació Catalana*, n. 409, editada per la Fundació Roca Galès.



■ Ferran Martínez és soci fundador de la cooperativa alberg Els Caus de Mura.

d'una proposta de cooperativisme en l'àrea rural, però no cooperativa agrícola. En aquest cas, rehabilitat i tornar a l'activitat l'antic edifici que va ser casal del poble i espai de colònies infantils fou l'oportunitat, malgrat totes les dificultats, de pensar gran, cooperatiu i transformador, per a l'equip inicial de Els Caus Cooperativa. D'una part, per resoldre via auto-ocupació problemes d'atur i, per l'altra, canviant una vida de treball gris en l'administració de Justícia per una altra en favor «d'una transformació de l'economia que entenia que s'estava gestant i que segueix creixent».

L'edifici, al darrere de l'església, és a tocar de la riera. Aprovada la llicència d'obres, a les dues setmanes va ser suspesa, argumentant denúncia de veïns sobre risc d'inundació i perill de repercutir en l'estabilitat de l'estructura. Això no va parar el projecte, però sí produí despeses imprevistes per les costes judicials, a les quals es van sumar altres per errors d'arquitectura. «Els poders locals no ho van posar fa-

producció». A l'hivern la casa és escalada amb biomassa, l'electricitat és de Som Energia i treballen només amb banca ètica.

Tot i l'experiència prèvia en el món del turisme, explica en Ferran, «hem après en carn que aquest és un mercat amb grans taurons que, a sobre, gaudeixen d'avantatges fiscals i d'altre tipus», també per gestionar cases de colònies i albergs, així que poden oferir preus molt baixos.

L'alternativa que planteja Els Caus cooperativa és qualitat en les instal·lacions i serveis i consciència; i encara aconsegueixen mantenir-se en la franja mitjana de preus. «Tot això ens ha fet pensar que calia lluitar d'altra manera, destacant molt la consciència i els nostres valors, l'impacte que el projecte té en l'economia, més social i solidària, aquest ha de ser el nostre buc insígnia». Destaca en el servei l'atenció i cura del grup, especialment en els menús: vegetarians, vegans, sense gluten, especials per a celiacs o dietes sense carbohidrats.



Vols desenvolupar el teu projecte?

Vols que sigui cooperatiu?

ENVIA UN  AL 693593809

...I PARLEM!

I recorda que al setembre continuem amb «Els Dilluns de l'ESS»

Segueix-nos a:

ateneucooperatiuvallès.org

Una botiga de productes ecològics i de proximitat

Una cinquantena de socis enceten un projecte cooperatiu per comprar directament als productors locals, a través d'una ecobotiga que obrirà les portes aquesta tardor.

Miquel Gordillo

Encara no té nom comercial, ni tan sols un espai decidit on muntar la botiga. Tot i així, aquesta iniciativa ja ha despertat prou interès a la ciutat i una gran il·lusió entre els seus promotors. Serà la primera botiga cooperativa a Terrassa per què els socis «adquireixin i consumeixin productes ecològics i de proximitat de forma autoorganitzada» en paraules dels seus promotors.

El projecte no té ànim de lucre, és un servei a les famílies que de forma mancomunada aposten per un model de consum més sostenible on es promogui la despesa

Entre aquests hi ha el Marc Montlló, la Laia Esquius i el Joan Pi, amb qui conversem per què ens expliquin com plantegen aquest projecte, impregnat d'un esperit completament cooperatiu. Per ara han aconseguit que s'hi afegeixi molta gent interessada en potenciar la proposta. Moltes d'elles són persones que ja formen part dels grups de consum de la Coope Candela

la i de Kopikua, i moltes altres a títol particular. Es confirma l'èxit només començar, ja que a hores d'ara 50 famílies han decidit adherir-se com a socis a aquest projecte de botiga ecològica i cooperativa.

Un petit súper de productes ecològics

Es tracta de cobrir les necessitats d'alimentació i d'altres productes de tot aquell qui esdevingui soci: fruita i verdura, però també lactis, carns, cosmètics, productes de neteja, etc., «com si fos un petit supermercat». En les darreres trobades per difondre la idea, s'ha transmès una idea clara: la de permetre que tothom que s'involucri participi també en la presa de decisions de com serà el funcionament general d'aquesta botiga.

Per ara s'ha creat una associació, i queda oberta per discutir més en avant la possibilitat que es passi al format jurídic de cooperativa de consumidors. En tot cas, es preveu que la botiga estigui en funcionament durant el mes de novembre, tant bon punt es trobi un local i s'habiliti l'espai. Mentrestant continuen amb la tasca de difusió i de captació de nous socis.



■ Els primers socis de l'ecobotiga, a la primera assemblea celebrada el passat 19 de juliol.

De fet, la primera crida ha estat un èxit i ja n'hi ha un gruix de 50 socis que permetrà que s'iniciï l'ecobotiga. Calculen que necessiten uns 32 mil euros per fer-la rutil·lar, i s'ha acordat

que les sòcies se'n facin càrrec, ja sigui avançant uns diners o bé avals que permetin la posada en marxa. La quota dels socis s'ha situat en els 12 euros mensuals. «El nostre objectiu és que siguem 100 socis», apunta el Joan, de cara a arribar a un punt òptim de sostenibilitat. L'altre ingrés a banda de la quota mensual, és el marge que s'establirà per sobre del preu dels productes, adquirits de forma directa amb els productors, i que rondaria el 15%. «El projecte no té ànim de lucre, és un servei a les famílies que de forma mancomunada aposten per un model de consum més sostenible on es promogui la despesa», explica el Joan; aquí sapunta a un marge comercial petit, i que a mig termini suposaria que les famílies estalviessin amb les seves compres.

«Plantegem aquesta ecobotiga sense ànim de lucre, com un servei a les sòcies que volen consumir producte ecològic i alhora donant suport als productors locals, de la comarca», expressa el Marc. Això sí, el projecte ha de ser «viable econòmicament, i entre d'altres, que descarregui la tasca quotidiana de portar la botiga i els proveïments, l'atenció als socis, i l'administració, a tres persones que hi treballarien professionalment».

A partir d'aquí, la botiga funcionarà com altre grup de consum però més extens. Els impulsors semmirallen en experiències reconegudes i d'èxit, com ara La Magrana Vallesana a Granollers, El Brot a Reus, o La Ortiga de Sevilla, que recentment van ser-hi a Terrassa per compartir el seu mode de funcionament juntament amb altres cooperatives. Hi ha un projecte similar a Sabadell que també es troba en una fase inicial.

Pel que fa a l'organització, l'assemblea de socis serà l'òrgan màxim de decisió de l'associació. El passat juliol es va escollir la junta de socis que regirà el funcionament quotidià i les decisions més immediates a prendre. També s'han creat comissions, entre les quals les d'administració, la de comunicació, i la de recerca i contacte amb proveïdors. Aquesta es preveu que aglutina bona part de la feina, i serà la base de l'èxit d'un projecte d'aquestes característiques.

De seguida, es farà la recerca d'un espai a llogar i a on instal·lar la botiga. Serà preferiblement en un lloc cèntric de la ciutat i accessible. La planificació hi és, també moltes ganes i il·lusió, i com no, la necessitat de dotar la ciutat d'un espai que aposti de forma decidida per un altre tipus de consum.

«Volem crear un mercat alternatiu, des de la producció fins el consum final»

La idea de fer una ecobotiga es començà a gestar al PIC Vallès, una plataforma de grups de consum i pàgines nascuda el 2013. «Vam fer un treball de diagnòstic de la comarca, amb gent de Terrassa, Sabadell, Cerdanyola, Matadepera, i Castellar, ens ajuntàvem unes 15 cooperatives de consum i altres tants pàgines de la zona», reconeix Marc Montlló. «Vam veure que hi havia molta manca d'informació sobre com funcionen aquests grups i sobre com participar-hi, i a l'hora una manca de visibilitat. Precisament d'aquesta necessitat de donar-se a conèixer, va sorgir la Fira Agroecològica, celebrada en dos moments a l'any, a Terrassa i Sabadell, «com un espai per mostrar l'activitat agroecològica de la comarca, a més de ser un lloc de trobada i d'entesa».

En Joan Pi afegeix una altra valoració per arribar a plantejar-se una botiga ecològica: «observem i ens expliquen que les cooperatives de consum, tal com van néixer fa uns anys, es troben estancades. Aquí a Terrassa la Coope Candela fa temps que té un debat intern, hi ha la sensació de que anem perdent força; no volem ser només plataformes de consum, sinó que volem avançar».

Foren els anys de l'esclat de les cooperatives de consumidors arreu, «hi havia una demanda de producte ecològic que no es podia satisfer, i d'aquí sorgiren les coopes». En marc apunta: «es produeix un moment clau quan neix la certificació CCPAE (de producció agrària ecològica, expedida per la Generalitat), des del consum crític ens diem que hi ha alguna cosa que no ens agrada gens. Per això nosaltres preferim parlar d'agroecologia, que té en compte els criteris ambientals, socials, i econòmics». El Joan insisteix en què «si només parléssim de productes ecològics ens dissoldríem i aniríem als súper a comprar», en canvi, «volem mantenir la filosofia de participació, de cooperativisme, i de consumir producte de proximitat!», apunta la Laia.

El Joan incideix en aquest punt: «fa 16 anys que vam començar com va coope, després arribà un boom, i arribem a tenir llista d'espera per entrar. Hem anat vivint però que al dia a dia la participació va a la baixa; el perfil ha canviat, abans érem un grup de gent jove, ara són famílies amb nens». A més les grans superfícies munten petits supermercats als barris oferint cada cop més producte ecològic. I també els pàgines fan venda directa. Ve el tsunami del producte ecològic barat», avisa. «I volem defugir del model de capitalisme verd!», assenyalava el Marc, qui insisteix en què «si vols fer un consum crític en alimentació i higiene, a Terrassa no hi ha res, t'has de fer tu mateix la ruta pel Vallès».

En aquest punt, assenyalen que «per sort s'han trobat les persones interessades en fer un projecte professionalitzat, en aquest cas el Marc i la Laia. A més que hem detectat la necessitat, la coope a mig termini és inviable, continuaria existint segur, però només amb el grup dels irreductibles».

De fet, el criteri de créixer i arribar més lluny els ha portat a impulsar aquesta ecobotiga. «Tenim la voluntat per fer un canvi d'escala. Pensem que és millor professionalitzar-nos per tal d'oferir un servei de qualitat, i que sigui una mica més còmode, sobretot que funcioni bé». I matisa el Marc, «la participació ha de ser clau en el projecte, però també ha de ser voluntària».

Un altre punt clau per decidir-se a encetar aquesta ecobotiga ha estat l'empenta de l'economia solidària, i el discurs de fer una nova economia. «Sentim la necessitat que a la ciutat surtin projectes cooperatius i que es vegin a primera vista», manifesta el Joan. «Falta molta visibilitat de projectes que no tenen el benefici com a primer valor, i que en canvi ajudin a construir comunitat, a protegir l'entorn i la pagesia».

La filosofia que impregna al projecte encetat ho resumeix així en Marc: «el que volem com a consumidors és apoderar-nos del canal de comercialització i fer-nos-ho propi, i crear un mercat alternatiu, des de la producció fins el consum final».

«Si a més tenim al darrere organitzacions fortes, de 200 famílies o més, podem fer projectes més forts, com ara treballar amb AMPES, o bé pactar amb els productors que els envasos siguin biodegradables», apunta el Marc com a finestres d'oportunitats. Tot plegat, es tracta de «ser més eficient i tenir més impacte social».

ECOBOTIGA COOPERATIVA TERRASSA

PROPERES ASSEMBLEES INFORMATIVES

18 de setembre 19h

Damunt d'un cel de fil
C/ Portal Nou 9 interior

20 de setembre 19h

Ateneu Candela
C/ Sant Gaietà 73



El nombre de treballadores pobres no para de créixer a Catalunya

Redacció

El problema de les estadístiques no és que siguin mentideres, sinó que, com la realitat, es poden llegir o mirar de moltes maneres. Així, un estudi del sindicat CCOO sobre dades de l'enquesta de condicions de vida de l'Institut Nacional d'Estadística, mostra que, a Catalunya, l'any 2016 hi havia un total de 382.000 persones treballadores que, tot i tenir feina, es troben en risc de pobresa. Més dades: hi ha més de 95.000 llars sense ingressos laborals. Dit d'altra manera, el risc de pobresa i exclusió laboral arriba al 23,6% de la població.

El límit considerat per pertànyer a aquesta classe social és ingressar menys de 10.054 euros per llar, o sigui 837 euros mensuals.

L'estudi (*Una aproximació a la pobresa en el treball*) presentat per Romina Garcia, responsable de Mercat de treball i Polítiques d'ocupació de CCOO de Catalunya, i Ricard Bellera, secretari de Treball, Economia i Estudis del sindicat, analitza des de fa tres anys la pobresa de la gent que té feina, un fenomen que abans del 2008 era gairebé desconegut o en el qual no s'havia posat massa els ulls, però que hores d'ara està instal·lat amb força a Catalunya.

Les xifres de pobresa dintre del treball no paren de créixer. El 2013, en els moments més durs de la crisi, hi havia 335.000 treballadores per sota del llindar de la pobresa. La xifra absoluta va augmentar a 346.000 el 2014, va

baixar lleugerament, menys de 3.000, i el 2016 remuntà en 39.000 persones, de manera que actualment hi ha un 12% de la població ocupada en risc de pobresa.

La taxa de temporalitat equival a gairebé 22 de cada 100 persones que treballen. El treball a temps parcial ha pujat fins al 14,2% mentre cau l'ocupació a temps complet. Dins del treball a temps parcial, un 56% és involuntari, el que vol dir que més de la meitat de les persones que treballen a temps parcial voldrien fer jornada completa, però no els deixen.

La citada xifra de 95.000 llars sense ingressos laborals, es tradueix en 195.000 persones vivint en llars sense ingressos laborals. Tot plegat, fa que la taxa de pobresa i exclusió social se situï a Catalunya en el 23,6%.

En el capítol de motius, destaca l'estudi que la pobresa laboral es produeix com a conseqüència de diversos fenòmens, com són la destrucció d'ocupació, la precarietat de la nova feina que es crea a partir de la crisi, la caiguda dels salaris i la desprotecció social que es veu amb claredat quan, com a conseqüència de l'esgotament dels subsidis d'atur, les persones passen a cobrar prestacions assistencials.

D'acord amb les conclusions de Garcia i Bellera, la baixada de les xifres de l'atur s'expliquen en bona part pel desànim de les persones que veuen com s'ha esgotat l'ajut econòmic i perden l'esperança de trobar una feina que els permeti reintegrar-se al món laboral.



Conclouen, al temps, que una de les «alternatives» a la situació de pobresa laboral seria un «augment de salaris», que podria tenir diversos efectes, com és la reanimació general de l'economia, efecte que avalaria sobradament un estudi del Consell Econòmic, Social i de Treball (CES-TC), de la Generalitat, segons el qual el 80% de l'economia catalana depèn de la demanda interna.

Altra conseqüència de l'augment de salaris, segons els responsables de l'estudi de CCOO, seria reequilibrar els comptes públics i, així també, as-

segurar les prestacions socials.

Clar que, per això, afegeixen, caldria «revertir les dues reformes laborals; invertir en models econòmics de valor afegit i incrementar la protecció a les persones, amb actuacions com la Renda Garantida de Ciutadania. També seria imprescindible pujar el Salari Mínim Interprofessional (SMI)». O sigui, tot el que la patronal no vol. El que col·loca el problema en el terreny de la lluita sindical i social, sense la qual difícilment es poden produir avanços, ni tan sols per jocs de força

en les meses de negociació.

En tot cas, l'estudi és molt definitiu quan assenyalava que sense les intervencions esmentades el risc que no es pugui aprofitar de cap manera l'actual cicle expansiu. Encara i el fosc horitzó immediat, des de CCOO valoren positivament el que consideren «l'aposta per l'impuls de la indústria a Catalunya, un sector amb possibilitats de valor afegit i que crea ocupació estable i amb uns salaris més alts que la mitjana», o sigui el Pacte Nacional per a la Indústria.

Alarma per la contractació temporal

La contractació temporal es dispara a Catalunya un 24,5% des de l'inici de la crisi. La UGT denuncia que per cada nou lloc de treball estable creat se signen 48 contractes de durada limitada

L'evolució de la contractació temporal en els darrers anys mostra el veritable rostre del model econòmic i social que ens estan imposant. Aquesta contractació ha crescut a Catalunya en un 24,5% des de l'inici de la crisi al 2008, i els contractes de durada igual o inferior a un mes, ho han fet un 70,4%. Per cada nou lloc de treball estable, s'han firmat 46 contractes temporals, segons constata un informe d'UGT presentat a finals d'agost, on es denuncia també que, a més, els contractes temporals que se signen són cada cop més curts, tot i que en la seva majoria les empreses els destinen a cobrir llocs de treball estructurals. Creixen especialment els de durada igual a inferior a un mes i els de menys de 7 dies en detriment de la contractació indefinida.

Tot plegat, violant la llei que de fet ja és més que flexible, com demostra el fet que, només el 2016, s'han convertit a indefinits 8.063 contractes fets en frau de llei. Això, tenint en compte que la Inspecció de Treball «no té ni de lluny dotació suficient per realitzar un control efectiu de la contractació», emfasitza l'informe.

És en la indústria on es nota un augment més gran d'aquesta forma de contractació. En concret, ho ha fet un 168,29%. L'informe conclou que «la contractació indefinida entre el 2008 i el 2016 s'ha enfonsat en tots els àmbits de producció».

Un dels instruments més utilitzats són les Empreses de Treball Temporal (ETT). Durant els darrers vuit anys han augmentat els seus contractes en un 36,36%, tot agafant una forta embranzida a partir dels inicis de la recuperació, «cosa que fa pensar que les direccions empresarials desvien cap a les ETT l'augment de l'ocupació fruit de l'increment de la demanda».

L'estudi de la UGT mostra que l'any passat hi havia a Catalunya 147.935 persones que van ser contractades per les ETT. D'altra banda, les ETT ara fan contractes més curts que abans de la crisi. L'any 2007 es feien 2,4 contractes per treballador, mentre que el 2016 la rotació és de 4,1 contractes per operari. L'índex de rotació en el mercat laboral de Catalunya se situa en el 2,5 contractes per persona. També és a la indústria on més ha crescut la utilització de les ETT, quan fins fa poc aquestes empreses estaven molt enfocades a serveis i hostaleria.

La contractació per via d'ETT és tot flexibilitat i drets mínims per a les persones contractades. Les empreses eviten amb les ETT superar els llindars que suposarien tenir representació sindical o escollir comitès d'empresa.

Al Vallès Occidental, d'acord amb dades de l'Observatori del Consell, es registraren 74.748 contractes durant el primer trimestre del 2017. Un 84,3% van ser temporals, i d'aquests un 38,8% té una durada inferior a un mes i un 35,2% són de durada indeterminada.

VOTA

+ SALUT

+ SEGURETAT

+ BICICLETES



de 20 a 150 km de carrils bici amb el teu vot

PAM2018 | proposta PROP-446

> Canvi d'estructura en la distribució de rendes

30.000 milions menys en salaris i 14.000 més en beneficis empresarials des de 2008

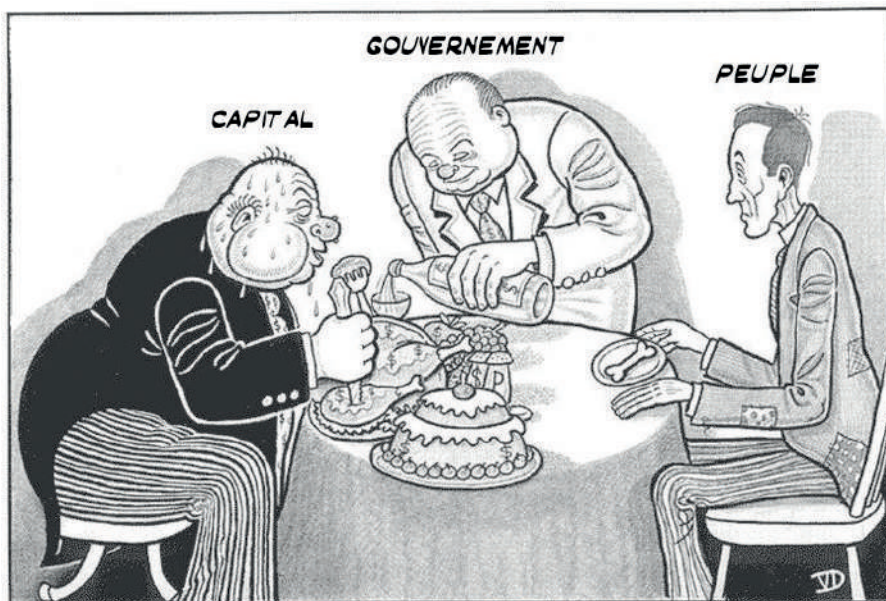
UGT impulsa la campanya "Posa't a mil" perquè el salari mínim arribi a aquesta xifra. El sindicat denuncia que gairebé la meitat dels empleats són mileuristes. CCOO proposa: la relativa estabilitat de la inflació hauria de facilitar la socialització de la recuperació mitjançant els salaris i la demanda interna.

El PIB ha crescut en un 4,1% interanual en el primer trimestre d'aquest any. És a dir, en termes de PIB la crisi ja s'hauria acabat, però el nombre d'aturats encara supera els 4 milions, al temps que creix el número de persones que tot i treballar no arriben a final de mes. D'acord amb dades de Comptabilitat Nacional publicats per l'Institut Nacional d'Estadística (INE) les rendes i beneficis del capital constitueixen el 43% del PIB, és allò que està creixent més. El PIB del primer trimestre va créixer un 4,1%, 11.000 milions d'euros en relació amb el mateix període de l'any anterior, però d'aquest, 6.000 van ser per rendes del capital.

La resta es va distribuir entre l'augment de la massa salarial (4.000, un 3% més) i els impostos. De l'anàlisi de les dades es conclou que la inflació junt amb la contenció de salaris és el motiu principal del creixement dels beneficis empresarials. Clarament, assistim a un canvi d'estructura en la distribució de la renda, que beneficia el capital en detriment dels salaris.

Pel que fa a ocupació i salaris, l'Estat espanyol ja produeix com abans de la crisi, però amb 2,3 milions de treballadors menys i una despesa en salaris de 30.000 milions menys. D'aquí la dita competitivitat de les empreses. La crisi accelerà el canvi de model de distribució de la riquesa. I la tendència actual, amb la intensificació de les polítiques neoliberals, és enfortir encara més aquest model.

Hom parla del fenomen conegut com a transferències de rendes des del factor treball cap al capital. Des de l'any 2008 s'han perdut 30.000 milions d'euros de massa salarial anual, que han anat a parar a les rendes del



capital i a pagar impostos, produint un creixement molt gran de la desigualtat i la pobresa. Fins al punt que alguns sectors empresarials veuen afectat el consum de la seva producció pels baixos salaris.

Els únics sectors on creix la massa salarial són el de serveis i Administració Pública. La recuperació econòmica espanyola, per tant, es basa en el sector terciari, on la inversió i l'explotació del treball és més intensa. La massa salarial d'aquest sector és actualment 20.000 milions superior a l'anterior a la crisi. A més, cal comptar els 2.500 milions que ha sumat el sector turístic. A l'administració pública la massa salarial ha augmentat en 10.000 milions.

Campanyes sindicals per la recuperació dels salaris

El 10% dels treballadors no poden ni tan sols fer front a la despesa de l'ali-

mentació, que suposa un desemborsament de 350 euros al mes, denuncià a finals d'agost el secretari de política sindical d'UGT, Gonzalo Pino, en presentar la campanya «Posa't a 1.000 euros», per pressionar en favor de salaris dignes.

A hores d'ara, una gran part dels salaris no arriben als 1.000 euros, el que implica, segons UGT, no poder fer front ni al 50% de les despeses bàsiques habituals. En defensa dels salaris i l'ocupació digna, UGT planteja aquesta campanya com l'inici d'una ofensiva per aconseguir que el govern espanyol i la patronal incloguin aquesta proposta en l'Acord per l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva.

Pino va recordar que els treballadors han patit una dura «devaluació salarial». De fet, entre 2009 i 2016, els salaris reals han caigut 5,4 punts percentuals de mitjana. No obstant, el

sindicat ha assenyalat que la devaluació salarial ha sigut «molt més intensa» entre els que ja posseïen salaris més baixos i feines de «pitjor qualitat», ja que han vist reduir les seves retribucions en més d'un 20% entre el 2009 i el 2015.

El salari mitjà a l'Estat espanyol se situa en 1.625 euros bruts al mes si es tenen en compte 14 pagues. Si es descompten les cotitzacions a la Seguretat Social i les retencions d'IRPF, el salari mitjà net està en 1.310 euros. Però més del 12% de les perso-

nes assalariades guanyen salaris que no superen els 707,70 euros bruts al mes, establerts al SMI. El salari més habitual es mou entre els 707 euros i els 1.415 euros, però allò més freqüent és no arribar als 1.000 euros. O sigui, segons dades d'UGT, gairebé la meitat de les assalariades són mileuristes, com a conseqüència de la mala qualitat de l'ocupació creada, l'extensió de la subocupació amb jornades parcials involuntàries i la caiguda dels salaris.

Per la seva part, CCOO reclama que, donada la relativa estabilitat de la inflació, cal posar mans a l'obra per «facilitar la socialització de la recuperació mitjançant els salaris, i l'estabilitat del creixement mitjançant una millora de l'efecte estímul que rau en la millora de salaris i demanda interna». Considera, així mateix, que en l'escenari de trencament per part de la patronal de l'Acord Estatal de Negociació Col·lectiva 2017 és «urgent i inajornable un canvi a la patronal, també catalana, per no fer malbé l'oportunitat que comporta l'actual escenari macroeconòmic».

La proposta sindical es basa en una anàlisi del comportament de l'economia i, específicament, de la inflació presentada a mitjans d'agost. La infla-

ció anual de l'IPC de juliol se situa en l'1,5% a nivell estatal i manté el seu ritme de creixement, que es mostra idèntic al del mes anterior. Aquest manteniment s'explica, d'una banda, pel manteniment dels preus dels aliments i begudes no alcohòliques i, per l'altra banda, pel menor descens dels preus energètics respecte de l'any passat.

CCOO considera que l'increment de la inflació subjacent per segon mes consecutiu confirma la millora de l'activitat econòmica: «El creixement de la inflació per sobre del nivell de costos volàtils (energètics i dels aliments no processats) aporta més marges als beneficis empresarials que han de ser traslladats a salaris i productivitat».

La crisi accelerà el canvi de model de distribució de la riquesa. I la tendència actual, amb la intensificació de les polítiques neoliberals, és enfortir encara més aquest model.

D'altra banda, l'increment de preus a l'hoteleria manté la tendència d'ampliació dels beneficis i de millora de la rendibilitat empresarial que ha de «facilitar l'increment salarial i la recuperació de la capacitat adquisitiva dels professionals del sector».

Així, es confirma la millora empresarial que acumula en termes de renda el creixement macroeconòmic, però que «no es trasllada a les rendes del treball, ni s'inverteix tampoc en productivitat i competitivitat». Aquí, continua, cal ser molt clars: «La millora dels marges empresarials que celebra la CEOE s'han de traslladar a la productivitat de les empreses i a la qualitat de l'ocupació mitjançant la inversió i la recuperació de la recaptació de l'impost de societats, que continua gairebé a la meitat del seu nivell al 2007. Aquest és el camí per recuperar també la inversió pública que, de manera central i complementària, permeti recuperar cohesió social i competitivitat de les empreses».

Crespinell demana locals a l'Ajuntament

L'escola d'educació especial Crespinell demana unes noves instal·lacions properes a les actuals per poder atendre en condicions els seus alumnes, amb discapacitat intel·lectual i, a la vegada, assegurar la continuïtat del seu projecte inclusiu.

A mitjans de juliol, l'equip de l'escola cooperativa va iniciar una campanya de recollida de signatures al portal change.org, que ja n'ha recollit més de 2.000 adhesions.

L'espai actual, en una casa antiga del carrer Pantà, se'ls ha fet petit, informa el comunicat de la campanya. De fet, afegeix, actualment hi estudien 65 alumnes, un terç més de la seva capacitat. Expliquen des de l'equip docent que, en tot cas, això no és cap novetat, ben al contrari, «aquesta petició no és nova sinó que es remunta a fa 14 anys amb l'aleshores alcalde Pere Navarro».

La proposta de l'escola Crespinell passaria per ocupar alguna de les plantes de l'edifici proper on ara hi ha l'Arxiu Municipal i Urbanisme ja



■ Edifici de l'escola Crespinell al carrer Pantà

que algunes dependències municipals podrien traslladar-se a una altra ubicació.

Consideren que, a banda de doblar l'espai actual i millorar la qualitat de l'ensenyament, la nova ubicació permetria donar continuïtat al projecte de col·laboració amb l'ensenyament ordinari. I és que l'escola Crespinell comparteix estones amb l'escola Lanaspà des de fa 27 anys i amb

l'institut Montserrat Roig des de fa 15. Aquesta col·laboració va ser reconeguda l'any passat amb el premi Ensenyament de la Fundació Cercle d'Economia i l'Obra Social la Caixa.

Representants de la cooperativa de l'escola Crespinell intervindran, previsiblement al setembre, a la Comissió de Cultura, Innovació i Projecte de la ciutat, de qui depèn el Servei d'Educació per exposar la demanda.

gestcoop
SCCL



Centre de formació i gestió a Cooperatives
i Societats Anònimes Laborals del Vallès Occidental

- Constitució de societats
- Comptabilitat
- Assessorament laboral
- Capitalització de l'atur
- Assegurances
- Estudis de viabilitat
- Gestió social
- S.L. i autònoms

C/ Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
93 780 29 44

Telf. directe laboral
93 175 99 13

Comptabilitat
93 175 99 17

societats@gestcoop.cat
www.gestcoop.com

Petra Kelly, vigència i urgència de l'ecofeminisme

Domènec Martínez
Membre de la Fundació per la Pau

Petra Kelly (1947/1992), va marcar l'agenda del moviment verd europeu a finals dels anys setanta i durant la dècada dels vuitanta. Integrant l'ecologia, el pacifisme i el feminisme, en un mateix discurs, va inspirar i obrir camí a l'ecologisme polític del segle XXI. Invocar algunes d'aquestes reflexions aquest estiu (on les evidències del canvi climàtic són ben evidents més enllà de les nostres vinyes), lluny de ser un exercici nostàlgic, constitueix una interpel·lació sobre el present i el nostre futur col·lectiu, com a humanitat. La publicació de la seva biografia en castellà (*Vida y muerte de Petra Kelly*, per Sara Parkin), ens ha permès recuperar la seva empremta (la seva frenètica activitat professional inseparable de la seva experiència vital) i també la vigència del seu pensament. Petra Kelly va actuar com animadora i catalitzadora d'un moviment divers, sense fronteres, una amalgama de petites i diversificades lluites, inspirades en formes de viure personal i col·lectives, fortament compromeses, totes elles, en una concepció global de la vida i de la nostra relació amb la Terra d'abast universal. La seva divisa: l'humanisme, el feminisme, l'empremta ecològica, el respecte per la terra i el seu entorn, la solidaritat i cooperació pacífica davant l'estil de vida competitiu, depredador, violent i desigual del capitalisme i també dels blocs militars de diferent signe. La seva veu, fràgil, la dels verds europeus (i molt fragmentada) davant el creixement i el consumis-

me (sense límits), que dominaven els discursos majoritaris i considerats "políticament correctes", ens va arribar a Espanya als inicis dels anys 80. En un llibret entranyable prologat per Heinrich Böll "*Luchar por la esperanza, sin violencia hacia un futuro verde*", i publicat l'any 1984, Petra Kelly, ens diu que els sistema capitalista ha fet fallida "quan es destinen cada minut 2,3 milions de dòlars per perfeccionar la màquina d'aniquilació" un malbaratament de recursos que determina la pobresa i la desesperació al món. Cal un canvi sistemàtic. Ens diu també que els partits tradicionals (ella va formar part del Partit Socialdemòcrata d'Alemanya) s'han sotmès a l'aristocràcia dels diners, i que cal posar l'accent en tres prioritats: aturar la cursa armamentística, adaptar les nostres necessitats a la capacitat ecològica del planeta, transformant el sistema per garantir aliments per tothom, i generant una nova cultura que permeti compartir les nostres idees i també emfatitzar amb els demés. Cal recordar com era el paisatge dels anys 80. A casa nostra tot estava per fer, iniciàvem un procés de construcció democràtica. La cursa armamentística entre els Estats Units i la URSS pretenia desplegar a Europa arsenals nuclears de gran abast. Els moviments de protesta van créixer a moltes de les principals ciutats europees i també nord-americanes. Els incipients moviments pacifistes de Catalunya i Espanya (a banda dels objectors de consciència i el movi-



Vida y muerte de
Petra Kelly
SARA PARKIN

ment antinuclear) van trobar el moment més àlgid en la mobilització del referèndum per la sortida de l'OTAN, una manera de entendre la necessitat de superar la confrontació dels blocs militars, considerada una hipoteca per les noves generacions. A Terrassa (Grup Promotor del Moviment per la Pau i el Desarmament) vam viure intensament aquells anys amb tres reivindicacions principals. La primera, mobilitzant-nos contra la cursa armamentística, considerada una xacra i una amenaça per la humanitat. La segona, contribuint a la pau i el desarmament preconcitant la sortida d'Espanya de l'OTAN. En tercer lloc, obrint camí a una nova cultura de

la pau. El 23 d'octubre de 1983, es va engegar amb la Jornada Mundial per la Pau. Posteriorment, l'Ajuntament aprovà una moció municipal com a "ciutat desnuclearitzada", l'any següent vam participar a la cadena Humana de Barcelona, i vam acollir la exposició Per la Pau (de la Fundació per la Pau). Vam proclamar a Reagan "persona non grata" i es van promoure concentracions i activitats divulgatives molt diverses a molts barris de la ciutat (veure les hemeroteques). Al Referèndum sobre l'OTAN, l'any 1986, a Terrassa va guanyar el NO. També va guanyar el NO a Catalunya. Petra Kelly va posar les bases de l'ecofeminisme (la fusió de l'ecologisme i del feminisme), superadora del sistema patriarcal actual (el poder vertical, jeràrquic del gènere masculí) teoritzant la reproducció de la vida des del prisma de la cooperació, la comunitat, i la cura de les persones i de la natura. Petra Kelly també va preconitzar la reducció del creixement i el consum per evitar una catàstrofe ecològica global. Començant per les indústries nuclears i d'armaments, i substituint-les per economies socials i alternatives (inversions socialment justes), propugnant una aliança del moviment ecologista i del moviment obrer per preservar el medi ambient i la defensa de llocs de treball en altres activitats socialment responsables. Petra Kelly va proposar un canvi radi-

cal en las relaciones interpersonals a partir de las ideas del feminisme. On els homes i les dones s'alliberin de les "estructures de dominació que caracteritzen el patriarcat". La necessària revolució de la vida quotidiana, sustentada en la llibertat, la fraternitat i la felicitat. Construint una nova cultura política inspirada amb els principis ètics, els valors de l'humanisme, l'altruisme, la solidaritat, una nova praxi individual i col·lectiva com a estratègia per la transformació social. La vida apassionant i apassionada de Petra Kelly es va truncar l'1 d'octubre de 1992. Assassinada a mans d'un home, el seu company Gert Bastian. Tràgic final per una dona que va viure de manera intensa. Les seves invocacions d'un canvi sistemàtic continuen plenament vigents. L'energia nuclear i dels hidrocarburs constitueixen una reminiscència obsoleta, la seva substitució per energies netes s'obre camí al món (aquí l'oligopoli encara domina els temps, els governs i els negocis); la cultura de la pau un imperatiu democràtic davant del discurs de la por i la lògica de les guerres, els fonamentalismes i els militarismes. Més cultura i educació per fer front als masclismes i patriarcats dominants. Rosa Luxemburg (també assassinada) va preconitzar "Socialisme o barbàrie" en un clam contra la "lògica" de la primera Guerra Mundial. "Ecofeminisme o barbàrie", és el crit que necessitem invocar ara, tardor del 2017, al complir-se 25 anys de la mort de Petra Kelly.

→ RELATS BREUS

Importa

Elies Vilallonga

Il·lustració de Jaume E. Vilaseca



El guien fins a l'interior de la sala. Una paret de vidre el separa del públic que, assegut a les butaques, espera el desenllaç. El taronja de la seva roba contrasta amb la pal·lidesa del rostre, on uns ulls enfonsats dins les conques contemplen el no-res.

L'estiren a la llitera i el fermen amb corretges. Passa un minut, potser dos. Un torrent de records i sensacions el sacsegen. Soledat, impotència i por, molta por.

Una mà li sosté el braç dret i una figura se li atansa. Les llàgrimes li rodolen galtes avall, l'orina li im-

pregna els pantalons de la granota. Tant se val. No gemega, però. No crida. Ja no. El pensament es focalitza en la imatge del seu fill. Pobre, què farà sol en aquest món!

Un calfred li recorre el cos mentre el verí injectat per aquells homes li infecta la sang. El cor, de primer amb un bategar frenètic, comença a alentir-se. Una petita convulsió avança la fi propera. Al cap d'uns segons, l'horitzontalitat del gràfic en el monitor indica inequívocament que s'ha acabat.

Dos reporters, situats en una cantonada de la sala annexa, comenten:

—El cas no era del tot clar. Hi ha dubtes raonables, al meu entendre. Creus que era culpable? O innocent?

—Importa?

→ VINYETES

IGNASI PUIGMAL.

cuiner i animador... ARTISTA CONVIDAT:

Chache Mapache.

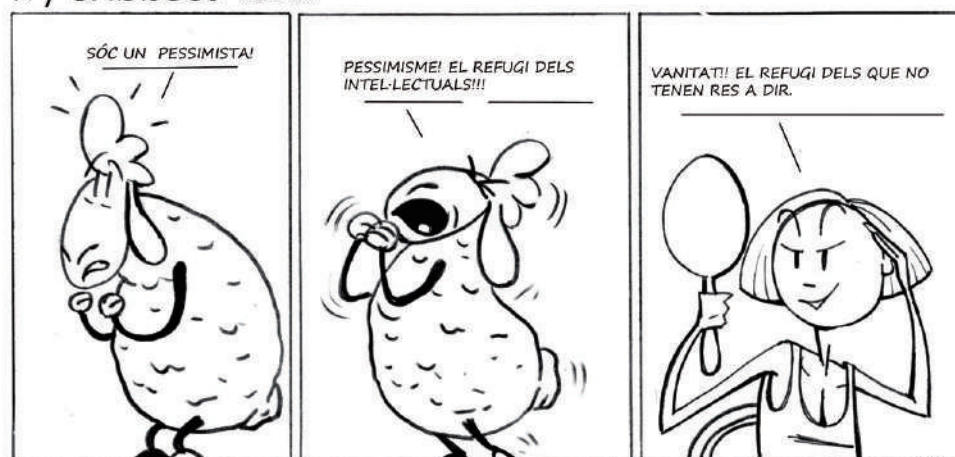


@SubySubaru

Suby Subaru. 2.017.

Ivy & Ibiscus

Pessimista



Bariška

LITERATURA

Un tros de cel



FITXA BIBLIOGRÀFICA

Un tros de cel
Iván Carrasco Montesinos
Traducció de Pep Julià
Il·lustracions d'Octavi Intente

Editorial Descontrol, Barcelona, 2017
87 pàgines

Jordi Sellarès

Són molts els exemples de novel·les centrades en experiències amb drogues. Alguns exemples que vénen al cap, així de sobte, podrien ser *Les portes de la percepció* (1956) d'Aldous Huxley, o *Miedo y asco en Las Vegas* (1971) de Hunter S. Thompson. Dos llibres autobiogràfics, l'un més proper a l'assaig, l'altre paradigma del periodisme gonzo; l'un centrat en la descoberta de les percepcions que s'obren a les nostres ments sota els efectes del LSD, l'altre, autèntica bal·la psicodèlica on es consumeix de tot i molt.

El que ens ofereix Iván Carrasco (1951), escriptor equatorià afincat a Catalunya, és un reguitzell d'històries, amb molt d'autobiografia, que ens expliquen les peripècies del narrador i dels seus amics «mariguaneros» a l'Equador dels anys 70 i 80. Començant per les trobades a les places per fumar herba fins a la redescoberta, gràcies a l'empenta del moviment hippy, de les «pocions» utilitzades pels xamans indígenes amb San Pedros i Ayahuasca.

«Va ser el nostre gran descobriment... era un viatge bastant plàcid, sense els exabruptes de l'àcid. Tenia una mena de rerefons moral que redreçava les nostres vides, un ens que es manifestava de cor a cor... Encara més, aquell qui ho havia experimentat es sentia renovat, ressuscitat i net».

Durant aquesta descoberta aquest grup de joves han de fer front a la doble moral d'una societat molt conservadora, poc acostumada a la democràcia i a la llibertat individual; a la hipocresia que acompanya la condemna de l'ús de substàncies naturals amb finalitats alliberadores i lúdiques, mentre d'altres substàncies processades són utilitzades a gran escala amb finalitats comercials (tabac, cafè, etc...). Dit d'una altra manera, és una recreació del constant xoc que, també, succeeix a diari a l'Amèrica Llatina: els ecos del passat i la comunitat de l'home amb la naturalesa enfront del poder arrasador i alienador del progrés i del capitalisme.

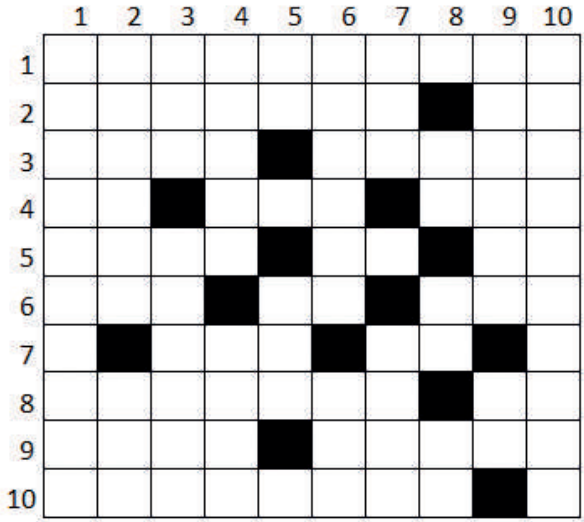
«Un bon dia, després de mastegar uns bolets blavosos que ens van deixar un regust molt especial a la gola, la cuirassa es va trencar i vam tornar a percebre els mons paral·lels... ens sentíem capaços de posar qualsevol òrgan a lloc, de dilucidar qualsevol embolic, de veure amb gran nitidesa la farsa social, la impostura democràtica, el triomf del vedell d'or, i els ensenyaments que confonen el saber amb l'acumulació i la repetició de dades».

Amb alts i baixos, els amics del narrador tindran experiències sensorials psicotròpiques amb diferents substàncies, però també tastaran en les seves carns el pes de la llei i la repressió, així com la incomprensió i el rebuig de la societat.

Iván Carrasco, pintor i escriptor, col·laborador entre d'altres de la revista *Cáñamo*, ens evoca el món de la naturalesa i dels seus fruits «prohibits», els ecos de la saviesa ancestral descoberta per un grup de joves a través de les seves rocambolesques i divertides històries. Perquè les històries recollides en aquest volum són fàcils de llegir, ens fan passar una bona estona i, el més important, ens obren la ment.

MOTS ENCREUATS

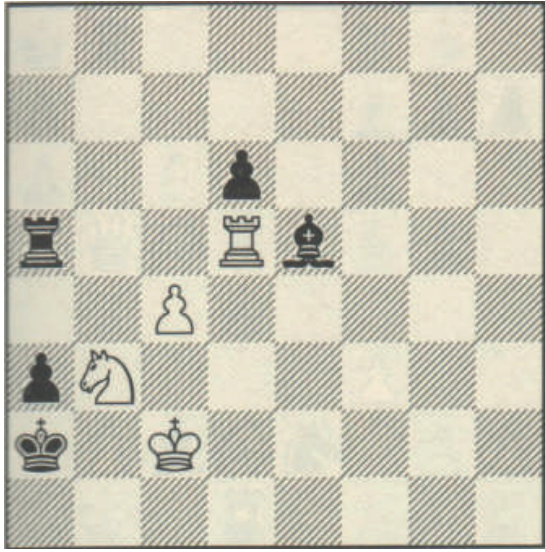
Cesc Carceller



HORIZONTALS: 1. Persones que fan canats. 2. Condició d'orat. Símbol químic. 3. Profeta. En sentit contrari, que es desplaça de dalt a baix. 4. Matrícula espanyola abans d'establir les tres lletres. En sentit contrari, serp de grans dimensions no verinosa. Moviment oscil·latori de les aigües del mar. 5. Aliatge de ferro i carboni. Campió. En sentit contrari, Deu del sol. 6. Individu d'un grup ètnic molt nombrós dispers per una gran zona que va d'Assam a l'illa de Hainan i del Yunann fins al golf de Siam. En sentit contrari, símbol químic. De nou en sentit contrari, gris fosc tirant a negre. 7. Vocal. Cop violent entre dos cossos. En sentit contrari, sigles de Societat. La primera. 8. Que ha fet naufragi. En sentit contrari, preposició. 9. Prefix que indica anterioritat quant al temps o a la posició. Cristalls de glaç que diposita la boira en temps fred. 10. Substància que participa estequiòmicament en una reacció química. Consonant típica en els plurals.

VERTICALS: 1. Encadenar algunes coses les unes amb les altres. 2. Individu d'una nissaga d'indis que habita el sud de Xile i l'Argentina. En sentit contrari, nom de lletra. 3. De nou en sentit contrari, crida o pregó publicat per ordre d'una autoritat. En femení, lliure d'humitat. 4. Assenyalar el dia. Extrema dificultat de respirar. 5. Preposició francesa. Vocal. En sentit contrari, tipus de connector negre elèctric molt comú en el mercat audiovisual. Certa forma d'embenar. 6. Polisacàrid estructural constituït per unitats d'arabinosa que es troba associat amb substàncies pèptiques de fruites com la poma. Líder otomà. 7. En sentit contrari, anyell. Consonant. A l'inrevés, diu que no molt convençut. 8. Consonant. Pronom personal. Utilització. En sentit contrari, sigles d'una infecció bacteriana causada per un microbi anomenat *Mycobacterium tuberculosis*. 9. Escapar-se sota la forma de partícules subtils. En sentit contrari, nota musical. 10. Puntals que es posen a la roda i al codast d'una nau per tal de sostenir-la.

PROBLEMA D'ESCACS



Blanques juguen i fan mat en tres jugades.

Superioritat per un peó de les negres, un d'ells a sisena fila i coronant en negre que es la casella de l'alfil, aparentment la coronació aniria a bon terme. Però arribar a aquesta posició ha engrescat massa el Rei i està arraconat en una posició molt vulnerable.

Solució:
1. Td11; a qualsevol jugada del negre contestem: 2. Ta1 +!! -
Axa1; 3. Cc1 escac i mat..

Cesc Carceller
Monitor d'escacs a EDAMI

Experiència en escacs
escolars i en organització
de tornejos/exhibicions.
Personalitzades i/o en grups.

cesccarcellerf@yahoo.es 669 24 76 32

Setembre
Ateneu Terrassenc
Casal Cívic Vapor Gran
Passatge del Vapor Gran 39, Passatge B
Terrassa Rambla R4 Terrassa

Els Dilluns de l'Economia Social i Solidària
“Converses amb Entitats per aprendre i conèixer una nova economia pensada en les persones”

Organitzat per:
COOP AV
TERRASSA

Dilluns 18 setembre-19h.
Associació Eco-inserció: Reinserció laboral amb projectes d'impacte positiu mediambiental i social.

Dilluns 25 setembre-19h.
Malarrassa: Periòdic independent i gratuït per promoure la transformació social.

Col·labora: Ajuntament de Terrassa, e/s, Generalitat de Catalunya, Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, Amb el finançament de:

L TROBADA
C/ teatre, 4, 1r de Terrassa, tel. 625455863

El restaurant del temps per la inclusió social

→ PERFILS: FRANCESC MUNTADA

‘El mercat acabarà extingint la feina del fotògraf professional’



■ Eclipsi parcial de lluna i Cavall Bernat de Sant Llorenç.

FRANCESC MUNTADA

Tecnologia i creativitat al servei de la conservació de la natura són els motius principals que impulsaren en Francesc Muntada, de 59 anys, a dedicar-se a la fotografia, després d'estudiar enginyeria tècnica electrònica (li va faltar un curs només tot i tenir bones notes). I fer feines diverses; i dedicar-se a la informàtica, primer com a programador, després analista i consultor, durant uns 12 anys (a l'actual empresa Indra). Reconegut fotògraf de natura, fa i ensenya fotografia a diversos centres d'estudi, la UB entre ells.

♦ Per què la fotografia després d'aquest currículum?

Primer, perquè m'interessa la fotografia en si, des del punt de vista tant tecnològic com creatiu. És una barreja de tecnologia i creativitat que a mi sem fa molt atractiva, per aconseguir que allò que la meua creativitat sigui capaç d'imaginar-s'hi quedi plasmat en una fotografia.

Després, específicament pel que fa a la fotografia de la natura, per la conservació. Crec que les persones (com he sentit a dir a en Salvador Cardús) volen conservar allò que estimen i estimen allò que coneixen. Amb les meves imatges vull mostrar la cara més agradable i emocionant del patrimoni natural, per tal que la gent que les miri senti una connexió que la faci reaccionar en contra de les amenaces. Tot i entenent que només puc aportar un granet de sorra en aquest sentit. Publico a revistes i mitjans que et permeten entrar a la casa de la gent i enviar el missatge.

♦ Potser que la crisi ecològica i canvi climàtic ajuda?

Crec que es pot aplicar el desenvolupament tècnic amb cura, amb criteri. De fet, penso que anem per aquest camí, el punt d'inflexió ja l'hem passat. Sóc ecologista de molts anys i tinc la sensació de que és una batalla, la de les idees, que probablement l'hem guanyat; el que no tinc tan clar és que potser ja és massa tard. En tot cas, entenc i faig fotografia també com una eina de lluita ecològica.

♦ Com vas començar?

Al principi, fa més de 20 anys, el model era crear un arxiu per oferir als clients: editorials, revistes,



per exposicions, audiovisuals, publicitat... Era un bon moment, feies quasi el que volies, com viatjar pel món fent fotos i de tornada incorporar-les a l'arxiu. El mercat, però, va canviar de forma bastant radical al començament dels 2000, amb la tecnologia digital. L'oferta de fotografia es va multiplicar sense límits, i havies d'anar oferint continuament per poder vendre quelcom. I jo sóc un mal comercial. A més els preus van començar a caure. El canvi em va perjudicar, però és culpa meua, per no saber-me adaptar.

♦ Llavors, reciclatge forçat?

Per sort, jo ja tenia un cert reconeixement en el món de fotografia de natura i em vaig poder permetre una mica el luxe, equivocadament, de seguir vivint sense fer aquesta gestió comercial intensa i ferma. Però, la darrera crisi i problemes particulars que em van apartar molt durant dos

anys de la feina, entre 2007 i 2009; i al 2010 la meua situació va canviar molt. La venda de fotos va deixar de se la principal font d'ingressos. La formació en fotografia, a la qual sempre m'havia dedicat des del 1996, perquè m'interessa la docència, va passar a primer pla.

El primer curs el vaig fer al Centre Excursionista de Terrassa, d'iniciació a la foto de natura. Va ser molt gratificant i em va marcar el futur de dedicació a la docència. Vaig anar fent cursos per altres entitats a diferents ciutats i, finalment, també com a professor de l'escola de fotografia que es va crear a Terrassa. Ara també faig un curs a la facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona. D'altra banda, hem creat amb dos fotògrafs una empresa dita Imaginem, també de formació, però no tradicional en aula sinó al camp i aprenent amb experiència més que teoria.

“Fer una bona foto exigeix programació, temps, materials, constància, disciplina”

♦ Un futur, així doncs, incert per qui vol dedicar-se a la fotografia...

Crec que el mercat acabarà extingint la feina del fotògraf professional. Segurament els fotògrafs tenim una part de culpa important. Hi ha tantes possibilitats de trobar fotos i moltes vegades amb molta qualitat sense haver de recórrer a

professionals. I és que, potser paradoxalment, la fotografia s'ha posat de moda, tothom té una càmera, i molt bones en general, i tothom que s'hi dedica amb una mica de ganes pot fer coses interessants, la gent pot anar combinant la foto amb altres feines. Les xarxes socials són un factor clau.

♦ De totes formes, si cal tota aquesta formació que comentes, sona una mica contradictori

Crec que hi ha una mena de falta de prestigi de la professió, i en som nosaltres més responsables, perquè no ens hem preocupat de valorar suficient la nostra feina. Fins i tot familiars i amics et comenten que més que feina és un xollo, perquè viatges molt per fer fotos de natura, per exemple. En tot cas, és clar que fer una bona foto exigeix programació, temps, materials, constància, disciplina. Però això, moltes vegades, la gent no ho veu, i nosaltres no hem sabut explicar que no és igual la meua foto que la de qui passa per casualitat. El fotògraf esperarà el moment del dia, mirant la llum apropiada i anirà expressament a fer-la; ara, per exemple, espero un dia a l'octubre per fer la lluna plena al Pedraforca, m'haig d'informar i preparar, potser aquell dia estarà núvol i hauré d'esperar 5 o 6 anys més per tornar-ho a provar. Aquesta és la gràcia del professional. Malauradament, la manca de reconeixement afecta també les pròpies administracions i institucions públiques que, moltes vegades, tampoc recorren als professionals quan tocara.

♦ Pel que fa a Terrassa, com veus la situació?

Terrassa era una ciutat on l'activitat fotogràfica era important, bategava. En canvi, ara no hi ha ni tendes de fotografia, o queda poca cosa. Per sort, hi ha qui pensa en recuperar una mica aquest aspecte de la ciutat, que la foto sigui quelcom interessant. Hi ha la Xarxa Fotogràfica de Terrassa, entitats que estem fent activitats sobre fotografia i necessitem col·laborar, com a mínim, per a no trepitjar-nos quan fem activitats, ja que costa prou que la gent participi. La primera idea va ser intercanviar l'agenda d'activitats i mirem de combinar dies i hores de les activitats.

Clar que, després, quan comences a parlar i fer volar coloms, el que em sembla imprescindible, car per poder caminar primer ha calgut fer volar coloms, doncs comencen a sortir altres idees. Això no té una relació directa amb el que dèiem de la crisi i canvis de la fotografia, però bé, segur que no fa mal, que ajuda si aconseguim que la gent de la ciutat vegi la fotografia com quelcom interessant, i es preocupi de veure la feina dels professionals.

♦ Algun projecte concret?

Sí, ens hem posat d'acord que no hi ha prou amb compartir les agendes, sinó que cal abordar projectes conjunts; i va sortir la idea de fer una exposició en la qual alguns fotògrafs expliquessin la seva visió de la Terrassa contemporània, des de diferents àmbits de la fotografia: d'actualitat, de natura i patrimoni natural, artístic i altres. La idea, en tot cas, no és fer una exposició només, que quedi com un bolet solitari; pensem en un recorregut amb exposicions, conferències, tallers, realitzades per les entitats promotores amb el focus cap a una gran exposició final. Ara estem creant aquest camí, com ha de ser tot, tenim això sobre la taula.

Pep Valenzuela